

CONTRA

nr 1 2001 (nr 155 från starten) årgång 27 Pris 25:-

**SSUs ordförande blev nazistledare
Läkarna som väljer liv eller död
Det kunde ha hänt.... vid OS**

FRIHETENS RÖST
för västerländsk demokrati-

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM

Telefon 08-720 01 45

Telefax: 08-720 01 95

E-post redaktionen@contra.nu

Internet hemsida <http://www.contra.nu>

Sluten del endast för prenumeranter:

<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>

Användarnamn och lösenord finns bara i den tryckta versionen av Contra.

Prenumeration

Minst 145, rekommenderat 200 kronor, per år.

Studerande 95 kronor, skola/universitet ska anges

på talongen. Prenumeration inbetalas på postgiro

85 95 89-4 eller bankgiro 443-5467.

Finland: Minst 100 mark per år.

Leonia girokonto 800055-1125829.

Norge: Minst 145 norska kronor per år.

Den norske bank giro 0806 199 8277.

Danmark: Minst 130 danska kronor per år.

BG ForretningsGiro 1 69 06 98.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Mólnár

Redaktion: Tommy Hansson, Carl G. Holm och Tommie Ullman.

Övriga medarbetare: Karl-Göran Bottwyk, Bertil Häggman, Birger Larsson, Bertil Lindblom, David Stavenheim, Arne Sundström och Marek Zyto samt Christer Arkefors i Italien, Peter Hartvig i Danmark, Bertil Wedin i Mellersta Östern, Allan C. Brownfeld i USA och Rune Westin i Australien.

Annonser

Johannes Dirfeldt 0523-500 05

Presslagd 2000-02-05
Sävsjö Grafiska, Sävsjö 2000

Omslagsbilden är denna gång nästan 90 år gammal. Kung Gustaf V utdelar guldmedaljen till trestegshopparen Gustaf "Topsy" Lindblom, senare känd som mannen bakom danspalatset Nalen i Stockholm. Olympiaden i Stockholm spelar en nyckelroll i Tommy Hanssons nya bok "Skjut konungen!", som beskrivs i detta nummer av Contra.

CONTRA-NYTT

Skål för George W!

Det dröjde innan det var dags att skåla för USAs nye president George W. Bush. Men i slutet av december kunde äntligen Contras ansvarige utgivare Tommy Hansson och styrelseordförande Géza Mólnár i redaktionslokalerna celebrera att Clinton-eran var över. I bakgrunden den officiella konvent-affischen från det Republikanska partikonventet 1984, med presidenten Ronald Reagan och vice-presidenten George Bush (pappa till nuvarande presidenten).

Sverige-Amerika-märket

Contra har fått fram en begränsad upplaga av ett gammalt klassiskt rockslagsmärke, som nu efter presidentskiftet återigen kan bäras med stolthet. Sverige-Amerika-märket. Det är ett märke i stort format med en diameter på hela 43 millimeter. Märket kostar 20 kronor per styck plus porto och kan rekvireras från Contra, se adressrutan till vänster.

Uppbyggligt för patienter

En tandläkare från Malmö ringde nyligen och berättade att Contra alltid legat ute i väntrummet på hans mottagning. Det uppskattades mycket av patienterna. Utom de många patienter som kom från närbelägna Sveriges Radio, medarbetarna där såg rätt. Vilket glädde vår tandläkare alldeles särskilt. "För jag tyckte att de behövde läsa Contra". Tänk på att även Du kan glädja Dina kunder med Contra – på kaféet, i receptionen, fritidsgården, väntrummet...

Chans för Ditt lokala bibliotek

Vi föreslog i förra numret av Contra att Du skulle tala med Din lokale bibliotekarie om att Contra borde finnas på Ditt bibliotek. Nu kan vi erbjuda ytterligare ett argument. En läsare har erbjudit sig att sponsra tio Contra-prenumerationer till landets bibliotek. Vi börjar med att tillskriva de största städerna som saknar Contra och erbjuda en gratis prenumeration. Men Du har chansen att hinna före! Vi sparar några av prenumerationerna för bibliotek som särskilt föreslås av läsarna.

När SSUs ordförande blev nazistledare

av Carl G. Holm

Ibland påstås det att det aldrig har suttit nationalsocialister i Sveriges riksdag, att svenskarna inte gav dem tillräckligt många röster. Så var det emellertid inte alls. Den säkert medvetna lögnen sprids troligen i syfte att dölja nationalsocialismens nära koppling till Sveriges Kommunistiska Parti, dagens Vänsterpartiet, och att det fanns en direkt historisk koppling till Sovjetunionen för det parti vars ledare så småningom dömdes för att ha tagit emot ekonomiskt stöd från Hitlers Tyskland. **Contra ger bakgrunden till en av den svenska socialismens många mörka hemligheter.**

Nationalsocialismen var en socialistisk rörelse och de flesta nationalsocialistiska ledarna hade sina rötter i andra socialistiska rörelser. De kom främst från den så kallade arbetarklassen, där de fått skolning i klasshat och socialistiskt planushållningstänkande.

Alltid socialistisk bakgrund

”Il Duce”, Italiens diktator Benito Mussolini hade en lång bakgrund i det italienska socialistpartiet, där han bland annat varit chefredaktör för partitidningen Avanti. När han lämnade socialistpartiet var det inte för att han ändrat några grundläggande åsikter, utan mer en oenighet i taktiska frågor. De flesta av hans partikamrater kom också från socialistpartiet och Italien under Mussolini var ett centralstyrt samhälle med planekonomi som bas.

I Tyskland var Nationalsocialistiska Tyska Arbetarpartiet (NSDAP) under Adolf Hitler också ett genuint socialistparti med planekonomi och central kontroll över ekonomin som centrala teman. Rekryteringen av partiets medlemmar skedde också huvudsakligen från de sociala grupper som också var rekryteringsbas för socialdemokraterna. I takt med Hitlers framgångar i valen utplånades i stort sett en rad mittenpartier (de tappade

Kommunisten och nationalsocialisten Nils Flyg tog lika gärna emot pengar från Moskva som från Berlin. Han började sin politiska bana i SSU och var åren omkring 1920 ordförande för SSU. Han satt senare, tillsammans med fem partikamrater, i Riksdagen för Socialistiska Partiet fram till årsskiftet 1940/41. Så det ofta förekommande påståendet att det aldrig funnits nationalsocialister i svenska Riksdagen är en myt. Nils Flyg är dessutom det svenska beviset för kommunismens nära koppling ideologiskt och personellt till nationalsocialismen.

25 procentenheter) och socialdemokratiska partiet tappade mer än tio procentenheter mellan 1928 och 1933. Däremot klarade sig kommunisterna bättre, liksom det huvudsakligen på katoliker baserade Zentrumspartei. Inte heller Deutsche Nationale Volkspartei, som riktade sig till de välsituerade tappade särskilt stor del av sitt röstunderlag, men de var å andra sidan så små att de inte hade något nämnvärt inflytande på politiken vare sig före eller efter NSDAPs framväxt. NSDAP fick 44 procent av rösterna riksdagsvalet 1933.

I Norge hade ledaren för Nasjonal Samling, Vidkun Quisling, en bakgrund som militärattaché i Sovjetunionen. Han hade till och med suttit i regeringen, då representerande Bondepartiet, som under många år samarbetade med Arbeiderpartiet i regeringsställning. I Norge utropade sig Quisling själv till statsminister i samband med den tyska ockupationen den 9 april 1940, men det dröjde inte ens en vecka innan de tyska ockupanterna avsatte honom. Makten koncentrerades till Josef Terboven, den tyske rikskommissarien. Quis-

ling var under en tid helt borta från regeringens ledning, men kom 1942 tillbaka som tysk marionett, med titeln ministerpresident, men det var fortfarande Terboven som bestämde. Efter kriget blev Vidkun Quisling och ett antal andra ledande norska nationalsocialister avrättade – trots att Norge saknade dödsstraff.

Motståndsrörelse mot befrielsen

I Frankrike tillsatte den tyska ockupationsmakten den så kallade Vichy-regeringen med marskalken och krigshjälten från Första världskriget Philippe Pétain som ledare. Tyskarna valde den varianten istället för att släppa fram Quislings motsvarighet Jacques Doriot till köttgrytorna. Att ha en marskalk och nationalhjälte från Första världskriget som fransk ledare smällde naturligtvis högre än den gamle kommunistledaren Doriot. Det var ju fråga om att hålla landet ockuperat i avvaktan på den slutgiltiga tyska segern i kriget, inte att också i Frankrike bygga upp ett nationalsocialistiskt samhälle.

Doriot hade varit stålarbetare och arbe-

Stående till vänster syns här Nils Flyg under ett besök i Moskva. Sittande längst till vänster bombterroristen Anton Nilsson och stående vid Flygs sida kommunistledaren Sven Linderoth.

tat sig upp inom det franska kommunistpartiet. Han var fransk representant för den internationella av Sovjetunionen styrda kommunistorganisationen Komintern och borgmästare i den kommuniststyrda Parisförorten St Denis. Doriot hängde lojalt med i alla svängningarna inom det sovjetiska kommunistpartiet, men 1934 missade han en ny u-sväng och blev utesluten ur partiet på order från Moskva. Partimedlemmarna i norra Paris följde honom dock nästan mangrant och bildade ett nytt socialistparti under Doriots ledning. Några år senare var det socialistpartiet en tysk murbräcka inne i Frankrike. Pacifisten Doriot fick nog av kommunisterna när de stödde fransk upprustning, sedan Frankrike fått en vänsterregering. Han bildade *Partie Populaire Française* med nationalistisk socialism och revolution på programmet. Mot krigsslutet bildade han en antiallierad motståndsrörelse, men blev till slut sönderskjuten av allierat bombflyg. Marskalk Pétain dömdes efter kriget till döden, men domen omvandlades till livstids fängelse som tack för de tjänster marskalken gjort landet under Första världskriget.

Om man ser på vad som hände i Sverige finns det åtskilliga paralleller till utvecklingen i Norge och Frankrike. Med den avgörande skillnaden att vi aldrig blev utsatta för någon tysk ockupation. Vi slapp därför veta vem som skulle ha blivit den

svenske motsvarigheten till Vidkun Quisling eller Jacques Doriot. Det fanns flera som kunde ha gjort anspråk på positionen. Personer som hade delvis olika bakgrund.

Sverige och den tyska kulturen

Sverige hade ända sedan medeltiden varit nära kopplat till Tyskland, kulturellt och politiskt. Om man bortser från en kort period under Gustaf III då det var Frankrike som stod som idealland, var det genom seklen mest via Tyskland som vi tog emot internationella influenser. De fåtaliga svenska akademikerna utbildade sig företrädesvis vid tyska universitet. Reformationen kom till oss från Tyskland och i den mån någon kunde något annat främmande språk än latin var det normalt tyska. Till och med socialismen kom till Sverige från Tyskland (via Danmark). Socialdemokratiska partiets grundare, skraddaren August Palm, hade hämtat sin politiska inspiration från Tyskland, där han gått i lära inom skradderiycket. Det fanns därför en ganska gedigen bas för tyskinfluerad kultur i Sverige.

I samband med Hitlers maktövertagande i början av 1930-talet förfasade sig dock flertalet i den etablerade borgerligheten och överklassen över att en simpel barbar kunde tillåtas ta makten i ett land som frambringat personligheter som Beethoven, Kant, Goethe, Leibnitz, Gauss... Men

det fanns också några få som lät sina sympatier för Tyskland som nation ta överhand. En sådan person var Birger Furugård, som var veterinär och som 1930 startade Svenska Nationalsocialistiska Partiet, som blev en av flera nationalsocialistiskt inspirerade organisationer i Sverige. Men Furugård hade ingen massrörelse bakom sig och han fick aldrig nämnvärt antal röster i valen. Som mest fick partiet 15 188 röster i riksdagsvalet 1932. År 1936 blev det bara 3 025 och 1940 ställde partiet inte upp.

Då såg det annorlunda ut för Sven-Olof Lindholm, som startade Svensk Socialistisk Samling, en organisation som riktade sig till helt andra grupper än Furugård. Lindholms organisation var också mer utpräglad socialistisk jämfört med Furugårds. Furugårds bas var ju snarare tyskvänlighet än socialism, medan det för Lindholm förhöll sig tvärtom. Han hade helt enkelt en mer gedigen socialistisk ideologisk bas. Lindholm uttryckte på sin ålders höst att han sympatiserade med Vänsterpartiet Kommunisterna (nuvarande Vänsterpartiet), som den sanna arvtagaren till den nationella socialism han stått för på 1930-talet. Inte heller Lindholms parti fick nämnvärt med röster i valen, som mest 1936 med 17 483 röster. Varken 1932 eller 1940 ställde partiet upp och 1944 blev det 3 702 röster.

SSU-ordförande blev naziledare

Den starkaste basen för nationalsocialismen i Sverige, både ideologiskt och organisatoriskt, gick emellertid under namnet Socialistiska Partiet. Partiet hade sina direkta rötter i kommunismen och socialdemokratien.

Partiledaren Nils Flyg var riksdagsman från 1929 fram till årsskiftet 1940/41. Han började sin politiska bana i SSU i Nacka 1910. Han gjorde karriär och blev ansvarig för SSUs bildningsverksamhet, ledamot i SSUs förbundsstyrelse och 1920 var han ordförande för hela SSU. Om man går in på nuvarande SSUs hemsida på nätet finns en förteckning över förbundets alla ordföranden, men den börjar med Harry Svensson 1917 och upptar inte Nils Flyg. Förklaringen är pinsam. Nils Flyg var ordförande för det ursprungliga SSU, som var med om utbrytningen ur Socialdemokratiska Partiet 1917, då Sveriges Socialdemokratiska Vänsterparti bildades. SSU följde med dit. En liten grupp, som inte

hade med det gamla SSU att göra, startade en minimal organisation, som med tiden växte till sig. Men det var Flyg som var ordförande för det gamla SSU, som länge varit Socialdemokratiska Partiets ungdomsförbund. Flyg följde sedan med när partiet 1921 bytte namn till Sveriges Kommunistiska Parti och valde sedan vid den radpartisplittringar som följde konsekvent den sida som en *Contra*-läsare måste se som den mest motbjudande.

Den första splittringen var alltså i samband med den ryska revolutionen 1917. Den marxistiska retoriken var revolutionär, men de ledande svenska socialdemokraterna, vid den här tiden Hjalmar Branting och Rickard Sandler, var principfasta anhängare av reformismen, det vill säga att socialismen skulle genomföras på fredlig väg efter framgångar i demokratiska val. Flyg valde den mer bistavstroga marxismen och revolutionen.

Nästa klyvning skedde redan fyra år senare, då Sveriges Kommunistiska Parti (nuvarande Vänsterpartiet) grundades officiellt. Men egentligen var Sveriges Kommunistiska Parti en ren fortsättning på Sveriges Socialdemokratiska Vänsterparti. De mest militanta revolutionärerna bildade SKP, medan de mer moderata återgick till det socialdemokratiska parti som de lämnat fyra år tidigare. Den nära kopplingen mellan Sveriges Socialdemokratiska Vänsterparti och SKP kan belägas av att kallelsen till kongresserna för de två partierna var gemensam. Den avsåg det Socialdemokratiska Vänsterpartiets Fjärde och sista kongress, och Sveriges Kommunistiska Partis första kongress.

Nils Flyg valde naturligtvis än en gång den revolutionära vänsterlinjen.

Partisplittring år 1924

År 1924 var det dags igen. Flyg var en flitig internationell resenär och han besökte ofta Moskva. Partiet var medlem i den Kommunistiska Internationalen (Komintern) och man hade anslutit sig till Kominterns 21 punkter, som innebar en centralisering av all makt till Moskva. Sveriges Kommunistiska Parti var inget svenskt parti utan en sektion av den Kommunistiska Internationalen, där alla viktiga beslut skulle godkännas från Moskva.

1924 lämnade Zäta Höglund i spetsen för 5000 medlemmar partiet för att efter en tid återgå till socialdemokraterna. Flyg stod kvar på Moskvas och revolutionens sida.

Partisplittring år 1929

Nästa splittring i partiet kom 1929. Då var det räfst- och rättarting i Moskva, dit ledningen för Sveriges Kommunistiska Parti kallats. Flygs position inom partiet var underminerad och han ställdes i Moskva till svars som avfälling. Man lade honom bland annat till last att partiet – på grund av busväder – under 1929 beslutat att ställa in Förstamaj-demonstrationerna, som istället hölls några dagar senare i bättre väder och under storuppslutning. Flyg hade också framhärdat om militär nedrustning, trots att Moskva just bytt linje och talade för upprustning. Flyg försvarade sin linje, men talade i Moskva inför döva öron och han utslöts ur partiet när han kom hem till Sverige. Därmed splittrades partiet i två

delar, så kallade kilbommare och sillénare, efter namnen på de två personer som stod i ledningen för de två fraktionerna. Men kilbommarnas egentlige ledare, och snart även den formelle, var inte Karl Kilbom utan Nils Flyg.

Flygs organisation gjorde inledningsvis anspråk på att vara den enda rätta förespråkaren för Moskvas linje, men det blev naturligtvis svårt att upprätthålla den illusionen i längden när Moskva erkände den andra gruppen. Partiet bytte därför namn till Socialistiska Partiet 1934. I riksdagsvalen 1932 och 1936 ställde de två stridande partierna upp med var sin lista – men under samma partibeteckning. 1932 fick kilbommarna 133 000 röster, dubbelt så många som sillénarnas 74 000. Flyg omvaldes som riksdagsman. Vid nästa riksdagsval 1936 behöll kilbommarna sina sex riksdagsplatser, men röstetalet minskade till 128 000. Sillénarna ökade till 96 000. Kilbommarna blev dock snart av med Karl Kilbom som utslöts ur partiet sommaren 1937 och Nils Flyg som redan tidigare varit partiordförande kontrollerade därefter helt det Socialistiska Partiet.

Den politiska linjen vid den här tiden var motstånd mot Nationernas Förbunds sanktioner mot Italien med anledning av det fascistiska Italiens angrepp på Abessinien (Etiopien), nej till svenska vapenleveranser till det republikanska Spanien och motstånd mot de europeiska folkfrontsamarbetena (samarbete mellan socialdemokrater och Moskvakommunister för att gemensamt motarbeta den framväxande nationalsocialismen). Socialistiska Partiet stod alltså på punkt efter punkt på samma sida som fascisterna i Italien och nationalsocialisterna i Tyskland. Men samtidigt försökte Flyg upprätthålla kontinuiteten och partiets rötter som ett kommunistiskt parti. Varje år ordnades således förstamajdemonstrationer och Flyg talade gärna i en talarstol draperad med hammaren och skäran – med tiden försvann skäran från partisymbolen, men den karaktäristiska hammaren fanns kvar till slutet.

1938 var partiets anslutning till den tyska sidan i den stundande konflikten allt tydligare. Partiets tidning, *Folkets Dagblad* – just samma namn som brukar användas som svensk översättning på det kinesiska kommunistpartiets tidning, uttalade sin förståelse för sudettyskarnas önskan att ansluta sig till Tyskland och man krävde att Sverige skulle lämna Nationernas Förbund, eftersom NF föreföll gå i riktning mot en militär sammanslutning mot Tyskland. Sveriges ungdom skulle inte offras för att försvara den orättfärdiga Versailles-freden efter Första världskriget, framhöll Nils Flyg i Riksdagen. Men kommunalvalet 1938 blev ett bakslag för Socialistiska Partiet som tappade röster till Sillénarna. Men riksdagsmännen satt kvar ytterligare två år.

När Sovjetunionen och Tyskland slöt sin pakt i augusti 1939, alldeles innan Andra världskrigets utbrott, fick Socialistiska Partiet vatten på sin kvarn. Kommunisterna ställde helhjärtat upp för Tyskland och nu kunde Socialistiska Partiet driva en oberoende nationell linje och ta avstånd från stormaktsalliansen. Men avståndstagandet skulle inte vara länge. När Sovjetunionen senare under 1939 anföll Finland började partiet vackla i sin pacifistiska linje och man ställde faktiskt upp för att skicka svenska frivilliga till Finland. Ja, några få partimedlemmar hörsammade själva kallelsen och ställde upp i den svenska frivilligkåren. Polemiken blev alltmer antikommunistisk och det Socialistiska

tiska Partiet var faktiskt det enda i Riksdagen som kunde uttrycka sitt ogillande av det fredsavtal som Stalin påtvingade Finland efter vinterkriget. De demokratiska partierna satt alla i samlingsregeringen och tvingades hålla tyst av utrikespolitiska skäl. Sillénarna uppskattade i grund och botten att Sovjet flyttade fram positionerna, kvar fanns Socialistiska Partiet, som för en gångs skull hade ett ganska brett folkligt stöd för sina uttalanden.

Tiggde tyskt stöd

Det var 1938 som direkta kontakter mellan Socialistiska Partiet och den tyska regimen upprättades. Den tyska Stockholmsambassaden rapporterade till utrikesministeriet i Berlin att den blivit kontaktad av Nils Flyg, som önskat diskutera finansieringen av partitidningen *Folkets Dagblad*. Tyskarna var till en början skeptiska, men det är uppenbart att man med tiden ändrade uppfattning. År 1940 började den svenska säkerhetspolisen en mer ingående brev- och telefonövervakning av Flyg, en övervakning som bara kan ha ett skäl: kontakter med främmande makt, det vill säga Tyskland. Partiet hade snabbt utvecklats till ett tyskt språkrör i Sverige och den gamle SSU-ordföranden Nils Flyg reste land och rike kring och talade för det nationalsocialistiska Tysklands sak. Sedan Flyg och hans kolleger förlorat sina riksdagsmandat i valet 1940 (men de satt enligt den tidens ordning kvar som riksdagsledamöter till årsskiftet 1940/41) började partiet samarbeta med Birger Furugårds Svenska Nationalsocialistiska Partiet.

Vid Socialistiska Partiets kongress 1941 presenterade Flyg partiets konsekventa linje genom historien, partiet bekämpade

den internationella storfinansens, socialdemokratins och stalinismens. Precis som Hitlertyskland kan man reflektera, och Flyg gjorde också den reflektionen. Nationalsocialismen hade lyckats bland de arbetslösa, bland de fattiga arbetarna, bland småbrukarna och lägre tjänstemän. Anledningen till nationalsocialismens framgångar var att socialdemokratins bundit upp sig åt den bestående ordningen och kommunismen åt Moskva. Nationalsocialismen, sa Flyg, samordnade och planerade Europas produktivkrafter för att bryta sönder den gamla internationella storfinansens maktställning. I sanning ord som förenade den marxistiska basen med det tyska NSDAP.

Dömda för att ha gått Tysklands ärenden

Nils Flyg fick inte själv uppleva nationalsocialismens totala sammanbrott. Han avled i januari 1943 i en hjärtinfarkt. De gamla kämparna, en del ända från Flygs tid i SSU i Nacka, fortsatte partiarbetet, men alltför från Furugårds och Lindholms krympande rörelser anslöt sig till Socialistiska Partiet. *Folkets Dagblad* fortsatte utgivningen och kunde skriva en dödsruna efter Hitlers självmord i maj 1945: "En av mänsklighetens störste har gått bort – kanske den allra största näst Jesus Kristus".

Mindre än en månad senare slog polisen till. Som nämnts hade Flyg övervakats ordentligt av säkerhetspolisen sedan 1940 och man hade säkert långt tidigare haft bevis för att Socialistiska Partiet var finansierat av Tyskland (ett brott på den tiden). Men det var alltså inte förrän efter Tysklands kapitulation som man var beredd att slå till och verkligen åtala de ansvariga. Domarna innebar straffarbete och fäng-

else i upp till ett år och åtta månader för "mottagande av utländskt understöd". Domarna avsåg Herman Johansson, Agaton Blom, August Andersson, Gustav Westborg och Börje Appelberg. Herman Johansson hade varit med i SSU i Saltsjöbaden redan på 1910-talet. Bryggeriarbetaren Agaton Blom hade också en mycket lång karriär i Flygs olika organisationer, åtminstone från 1920-talet. August Andersson hade varit sekreterare på SSU-kongressen 1914. Westborg och Appelberg hade dock kommit in i Socialistiska Partiet via Furugårds rörelse och hade alltså inte alla samma bakgrund.

Kvar till slutet i den krympande organisationen som mot krigets slut gick Tysklands ärenden i allt var också Anna Stina Pripp, som varit i Moskva redan på 1920-talet, Arvid Olsson, *Folkets Dagblads* siste chefredaktör som träffat Nils Flyg första gången på SSU-kongressen 1914, Paul Almén, aktiv sedan tidigt 1920-tal och Hilmer Sylvén, med i Nacka SSU redan 1915.

Herman Johansson krönte sin karriär som nationell socialist med att bli aktiv i Förbundet Sverige-Sovjetunionen. Paul Almén blev medlem i Vänsterpartiet Kommunisterna och Anna Stina Pripp ordnade på 1950-talet en klubb för gamla socialistiska kämpar som kallades Frihetliga Socialistpartiet, med "arbetarsovjeter" som lokalorganisationer.

En gång socialist, alltid socialist. ✎

Åtskilliga faktauppgifter till denna artikel har hämtats ur Håkan Blomqvists bok "Gåtan Nils Flyg" (Carlssons, Stockholm 2000), men Blomqvists bakgrund som trotskist gör att artikelns övergripande omvärldsbeskrivning och slutsatser kraftigt avviker från bokens.

Skå-Gustav: Social-Sveriges chefsingenjör

När "Skå-Gustav" Jonsson i sin självbiografiska bok *Kanske en kärleksroman* (1985) skall namnge personer som betytt särskilt mycket för honom, skriver han bland annat: "Det är Gunnar Inghe och John Takman och Ernst Bárány och andra i Clarté på trettioalet som lärde mig psykoanalysens och marxismens grunder" (s 230). Jonsson var en

av dem som gav marxismen ett svenskt ansikte genom att starkt bidra till skapandet av "Social-Sverige" och dess ideal av samhällilig ingenjörskonst.

De förstörde

Sverige

av Tommy Hansson

Många är de som upplevt Gustav Jonsson, grundare av den famösa barnbyn i Skå-Edeby utanför Stockholm, som en ständigt leende mysfarbror, ständigt värnande ut-satta barns rättigheter gentemot förtryckande och oförstående vuxna auktoriteter. Bakom det spelande leendet och de plirande ögonen dolde sig emellertid en kall, socialpolitisk manipulativ och fullblodsegoist. Sonen Staffan Lamm visar i sin nyt-

komna bok, *Boken om mig*, hur fadern, när han övergav sin första hustru Esther Lamm (Staffans mor) struntade i honom. Gustav Jonsson var gift tre gånger.

Den varma omsorg om barn som många trodde att Gustav Jonsson stod för i alla väder förmådde han i varje fall inte om-sätta i sitt privatliv och i umgänget med sina egna barn.

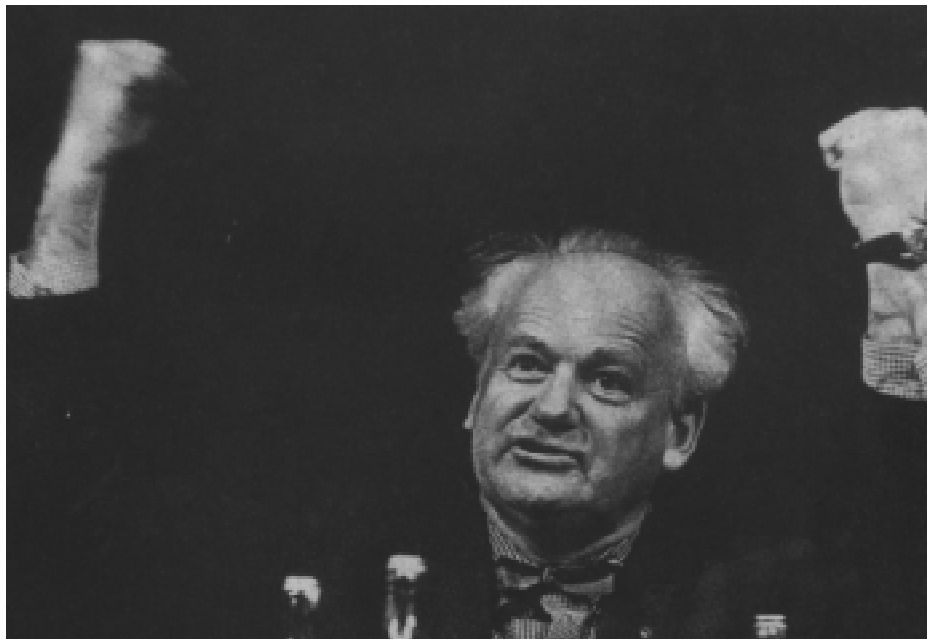
Tvivet

Gustav Jonsson föddes 1907 i byn Runemo i Hälsingland. Han avled i AIDS 1994, sedan han via en blodtransfusion givits HIV-smittat blod. Han var tredje barnet i en rad av sex syskon. Fadern, Olof Jonsson, var disponent vid Bollnäs Ångsågs AB och kallades allmänt "Majorn". Modern, Maria, gick allmänt under benämningen "Majolikan". Familjen tillhörde ortens ledande samhällsskikt ända tills man drabbades hårt av de ekonomiskt svåra tiderna i Första världskrigets efterföljd.

Gustav Jonsson började – i likhet med de flesta andra personer som tidigare behandlats i artikelserien "De förstörde Sverige" – i ungdomsåren tvivla på religionen som välsignelsebringande kraft i samhället. Han skriver i sin självbiografi (sidan 44): "Kanske hade tvivet börjat spira inom mig under min läsning av populärvetenskapliga skrifter, Verdandis småskrifter om Darwin och hans lära om arternas uppkomst, artiklar i Nordisk familjebok, som jag livligt studerade, och liknande."

Tvivet tog sig bland annat uttryck i att den unge Gustav vägrade följa med den övriga familjen till kyrkan om söndagarna; föräldrarna var konventionellt troende inom ramen för statskyrkan. Dock blev Gustav inte helt ateist och gick för husfridens skull med på att låta sig konfirmeras i den kristna tron. Under sin aktiva yrkes-gärning hade Gustav Jonsson sedan, enligt egen utsago, inga problem med att samarbeta med "normalt troende människor".

Under depressionens tjugotal blev spänningen stor hemma hos familjen Jonsson. Det ledde till att de sex barnen omsider begav sig hemifrån. Gustav blev för sin del först frielev i realskolan, därefter praktikanter vid den såg där pappan tidigare varit disponent och slutligen (1926) student vid läroverket i Hudiksvall. 1926–27 gjorde han, fastän "antimilitarist och antiroyalist", sin värnplikt.

"Skå-Gustav" i en av sina roller på den politiska estraden, revoltörens. Gustav Jonsson undergrävde de gamla auktoriteterna men hade inget fruktbart och gott att sätta i stället.

Under röda fanor

"Skå-Gustav" blev tidigt röd. Illröd. Det skulle han förbli livet ut. När han studerade som "fattigstudent" i Uppsala 1928–32 var det självklart för honom att gå med i den marxistiska studentföreningen Clarté. Händelserna i Ådalen 1931, då fem personer sköts till döds av militär i samband med en illegal demonstration, gjorde ett starkt intryck på den då ännu ej trettioårige Gustav Jonsson. I Uppsala kom han att för första gången demonstrera under röda fanor: "Det kändes befriande", tillstår han på sidan 83 i sitt självbiografiska verk.

1932 började Gustav Jonsson läsa medicin vid Karolinska institutet i Stockholm. Sin första hustru, Esther Lamm, träffade han i Föreningen socialistiska medicinare. Här kom han också i kontakt med näre vännen och senare kommunistiske riksdagsmannen John Takman ("Johnny Aktiv"), en fanatisk stalinist som blev en av den prokommunistiska vietnamrörelsens pionjärer i Sverige och i tidernas fullbordad medlem i det extremt Moskva-trogna Arbetarpartiet kommunisterna (APK). Också kontakterna med sexualprofetissan Elise Ottesen Jensen – "Ottar" kallad – bidrog till att dana "Skå-Gustavs" radikala utsyn.

Gustav Jonssons livsverk blev barnbyn i Skå-Edeby. Vi återkommer till detta. Först ytterligare information som visar, i hur hög grad Gustav Jonsson var stadigt förankrad i den allra rödaste vänster-

rörelsen. Den informationen gäller den så kallade Enbomaffären 1952–53, då Enbomligan med den kommunistiske järnvägsmannen och journalisten Fritiof Enbom i spetsen dömdes till långa fängelsestraff och straffarbete för brottet spioneri för Sovjetunionens räkning. Gustav Jonsson, John Takman och Gunnar Inghes – samtliga bekännande socialister – uppdrogs av Enboms försvarare, den radikale kändisadvokaten Hugo Lindberg, att finna bevis för Enboms påstådda "mytomani".

Naturligtvis kom de tre röda kumparna fram till att Fritiof Enbom led svårt av höggradig mytomani. Dessa rön har kommit att präglade den svenska vänstersynen på de dömda spionerna såsom "oskyldiga offer för det kalla krigets hysteri", ett påstående som torde vara ungefär lika mycket överensstämmande med sanningen som hävdandet att det svenska kommunistpartiet i dess olika upplagor alltid "respekterat demokratins spelregler". Den professor i rättspsykiatri som, efter att ha tagit Jonssons och hans kollegers utlåtande i beaktande, hade att göra den slutliga bedömningen inför rätten ansåg dock att Fritiof Enbom i allt väsentligt var normal. (Enbomaffären behandlas utförligt i *Contra* nummer 4 1999).

Socialpolitiskt avantgarde

Orsaken till att barnbyn i Skå-Edeby kom till stånd står att finna i Stockholms barnavårdsnämnds önskan att finna en

funktionell vårdform för barn med sociala problem – eller ”psykopatiska och nervösa barn”, som man utlät sig med dåtidens språkbruk. Tidigare hade man i stor utsträckning sökt behandla sådana barn med hård disciplin inklusive aga, något som den notoriskt antiauktoritära Gustav Jonsson tog avstånd ifrån. Den gamla herrgården Skå-Edeby i Skå socken vid Mälaren utanför Stockholm utsågs till försökslaboratorium för den typ av social barnavård Gustav Jonsson förespråkade.

”Barnbyn i Skå” kom alltså att bli Gustav Jonssons och det socialpolitiska avantgardets speciella försöksanstalt. Som sådan var den ständigt i blickfånget, ständigt omdebatterad. Förebilden var det gamla behandlingshemmet för ”varnartiga gossar” i Lövsda väster om Stockholm. På Skå utprovade Jonsson och hans medarbetare trendiga psykoanalytiska modeller och – naturligtvis – ”antiauktoritär” uppfostran. Barnen utackorderades i stugor med sju barn i varje samt ”husfar” och ”husmor” i varje stuga. Barnen gick i skola i närheten samt ägnade sig i övrigt åt diverse fritidsaktiviteter. Det experimenterades i demokratisk anda med ”stugriksdag” och ”bystämna”, där barnen kunde rösta om ting som rökförbud, vilka gramfonoskivor som skulle inköpas och så vidare.

Dessvärre passade de barn som först kom till Skå inte riktigt in i den psykoana-

lytiska modellen, ty det rörde sig om ”vilda”, utåtagerande barn som inte hade något som helst intresse för den snälle ”Skå-Gustavs” experimenterande.

Alltnog. I stormens öga fanns beständigt den röde agitatorn Gustav Jonsson. Han skulle genom årens lopp fram till sin avgång som chef på Skå 1975 befinna sig i ständigt kamp för sin barnby som städe drabbades av diverse skandaler och ifrågasättanden. Om hans person skrev den andäktigt beundrande Kerstin Vinterhed i boken *Gustav Jonsson på Skå: Kampen* (1980): ”I sitt dubbla behov av att revoltera och höra till – dessa två som förutsätter och befruktar varandra – är Gustav allmänmänsklig i ordets djupaste och bästa bemärkelse. Ett ofullbordat upp-
ror finns inom var och en av oss. Hos var och en av oss finns viljan att revoltera och behovet av tröst. Han är en av oss. Han är den främste av likar.”

Förvärrade problem

Vinterheds något överspända omdöme är signifikativt för den bild som vissa ”socialt medvetna” bedömare velat ge av den sociale experimentatorn Gustav Jonsson. Det är bilden av en socialpolitisk Messias, den där sändes från högre ort att frälsa oss undan de fasta normernas auktoritära ondska. Vi bör fråga oss vad Jonssons idéer – som i dag är nära nog allenarådande i Social-Sverige – har givit oss.

Har auktoriteternas försvinnande inom hemmets och skolans sfärer givit oss ungdomsgenerationer utan eller med mycket liten brottslighet, våld och missbruk? Har, med andra ord, Gustav Jonssons idéer bidragit till att frambringa generationer av fria och trygga barn och ungdomar?

Vi vet alla att svaret på dessa och närbesläktade frågor är ett rungande ”nej”. Forna tiders militära disciplin och katekespluggande – som Jonsson såg med avsky på – löste förvisso inte alla problem. Men det gjorde inte heller deras försvinnande och gradvisa ersättande med Jonssons och andra närbesläktade auktoritetens mer eller mindre genomtänkta teorier och sociala ingenjörskonst. Snarare förvärrade de problemen.

Gustav Jonsson skrev en rad uppmärksammade böcker, bland andra 222 *Stockholmspojkar* (1964) med A-L Kälvesten, *Det sociala arvet* (1969) och *Att bryta med det sociala arvet* (1973). Det kan inte uteslutas att några av hans idéer haft ett godartat inflytande i vårt samhälle. Men i det stora hela framstår Gustav Jonsson som en samhällets destruktör, en som bröt ner gammal tradition utan att kunna ersätta den med något fruktbart och gott.

Helt enkelt en av dem som bidrog till att förstöra Sverige. ✍

Så hotas yttrandefriheten vid USA-skolor

Yttrandefriheten är hotad i många av de ledande amerikanska universiteten, och få amerikaner tycks vara medvetna om de risker den akademiska friheten utsätts för genom de ansträngningar som görs för att begränsa friheten att uttrycka idéer.

I november 1999 lyckades Columbia-universitetet, hänvisande till ”oro för säkerheten” beroende på en mild studentprotest vid tillfället, praktiskt taget stoppa en konservativ konferens. Bland de inbjudna talarna vid ett möte som anordnats av Accuracy in Media fanns kritikern av etnisk särbehandling Ward Connerly, författaren Dinesh D'Souza och krönikören vid tidskriften *U.S. News and World Report* John Leo. På grund av påstådd oro för ”störningar” satte Columbia effektivt stopp för konferensens andra dag. Den svarte aktivis-

ten Ward Connerly möttes av en protest i vilken 150 studenter deltog och där han kallades en ”rasförrädare” och ”bigott”. Första dagens möte kunde emellertid hållas utan problem. Columbia sade sedan till arrangörerna att nästa dags möte skulle

stängas för allmänheten och vara öppet endast för Columbias studenter. De som inte var studenter men hade förhandsanmält sin närvaro skulle inte kunna närvara. Genom att avvisa åhörarna i stället för talarna fann Columbia ett unikt sätt att censurera ett evenemang.

av Allan C. Brownfeld

I mars 2000 krävde Brandeis-universitetet att en konservativ studentgrupp som inbjudit Charlton Heston, ordförande i National Rifle Association, måste skaffa fram en hund med uppgift att nosa upp bomber, två fullständigt utrustade metalldetektor-käppar, åtminstone tio säkerhetsvakter samt fyra enheter med gästens blodgrupp om inte mötet skulle inställas. Hänvisande till talarens ”kontroversiella åsikter” som orsak till sina åtgärder, begärde Brandeis i själva verket att studenterna skulle ställa upp med säkerhetsarrangemang till en kostnad av mer än 6.000 dollar (cirka 54.000 kronor).

”Häcklarens veto”

Nat Hentoff benämner i sin bok *Free Speech for Me – But Not for Thee* (Yttrandefrihet för mig – men inte för dig) ett sådant tillvägagångssätt: ”...häcklarens

veto – den makt som hotet om eller fruktan för våld får offentliga tjänstemän att undertrycka impopulära tal eller möten... När det gäller penningargumentet, exakt vad är priset för Första tillägget till Konstitutionen? Vid vilket antal poliser eller delstatspoliser, vid hur många timmars övertid, blir det för kostsamt att beskydda ett högeligen impopulärt tal?"

Om domen *Terminiello v. Chicago* (1948) utlät sig domare William O. Douglas: "En förrättning med yttrandefrihet inom ramen för vårt system innebär att man *inbjuder till meningsaskiljaktigheter*. Den må i själva verket bäst tjäna sitt syfte om den föranleder en orolig situation... eller till och med får folk att bli arga."

Vad är då ett universitets – eller en regerings – ansvar? Se till exempel Amerikanska advokatsamfundets älskvärda rapport i ett fall från 1939 i vilket borgmästare Frank Hague i Jersey City ville avlägsna fackföreningsrörelsen CIO från sin jurisdiktion:

"Det är myndighetspersonernas plikt att förhindra eller undertrycka den hotande oordningen med fast hand i stället för att undergivet falla undan för hotelser... En talare bör verkligen inte hindras att tala därför att hans motståndare hotar använda våld. Det är de som bör få lida för sin laglöshet, inte han."

[I ett beryttat utlåtande från JO 1977 godkänner JO polisens beslagtagnande av antikommunistiska plakat vid en laglig demonstration i samband med den jugoslaviske diktatorn Josip Broz Titos statsbesök året innan, med hänvisning till att demonstranterna skulle ha kunnat utsättas för våld av diktaturens anhängare, Red:s anm]

Det finns universitet som förvandlar yttrandefriheten till ett skämt. Connecticut-universitetet har gått så långt som att förbjuda "opassande skratt". Vid Yale befanns en andraårsstudent som delade ut en pamflett som gjorde skoj av Gay and Lesbian Awareness Day [ungefär "Medvetandedagen för bögar och lesbiska"] vara skyldig till trakasserier och hotelser och dömdes till två års skyddstillsyn. Vid Cornell-universitetet stal och brände vandaler hundratals exemplar av *The Cornell Review*, en konservativ tidskrift, medan administratörer och tjänstemän vid universitetsområdet stod och såg på. Sedan en artikel som parodierat negerspråket "ebonics" [dvs det språk som skrivs i tidskriften *Ebony*] förekommit i publikatio-

nen, stal militanta studenter buntar av *Review* på grund av så kallad "rashets". Studentdekanen John Ford förklarade Cornells nya syn på yttrandefrihet på följande sätt: "Om det kränker folk, om folk känner sig kränkta av det, så är det något som vi inte bör tolerera."

Wallace stoppad

Mångfald vid universitetsområdena i landet tycks inte inbegripa en mångfald åsikter. Om endast oförargligt tal tillåts har själva begreppet åsiktsfrihet upphört att gälla. I sin bok *The Shadow University, The Betrayal of Liberty on America's Campuses* påpekar historikern Alan Charles Kors och juristen – med Första tillägget till Konstitutionen som specialitet – Harvey Silverglate:

"Det behövs inget skydd för yttrandefriheten när det gäller populärt tal som inte är stötande för någon och som alla eller nästan alla medlemmar av en samfällighet instämmer i. Sådana tal är inte hotade. Frihet krävs just för impopulära tal, för vilket tolerans är ett av det fria samhällets kännetecken. Vad som är populärt tal i en tid och på en plats kan naturligtvis vara impopulärt i en annan tid och på en annan plats. Det är därför som, moraliskt och praktiskt, ingen av oss åtnjuter mer yttrandefrihet än vad som tillerkänns den minst populära talaren."

På 1960-talet blev universitetsområdet i Yale kontroversiellt när tjänstemän välkomnade våldsförespråkarna i Svarta pantrarna men vägrade tillåta guvernör George Wallace från Alabama – som var presidentkandidat – att framträda och därmed också bannlyste andra kontroversiella talare.

I en artikel som utmanade Yales begränsningar av yttrandefriheten skrev professor Donald Kagan: "Yttrandefriheten är vital, men den är inte fri; den har ett högt pris. Den tvingar oss att gå emot våra naturer, att höra otrevliga och till och med hatfulla saker, att tolerera otrevliga och till och med hatfulla människor... Här vid Yale har vi inte varit villiga att betala det priset."

1975 utfärdades en rapport till styrelsemedlemmarna i Yale Corporation om tillståndet för yttrandefriheten i universitetsområdet. Dess författare var den respekterade historikern C. Vann Woodward. Woodwardrapporten fastslog:

"Att inskränka friheten att uttrycka sina åsikter slår två gånger mot den intellektu-

ella friheten, ty vem som än nekar en annan rätten att uttrycka impopulära synpunkter nekar med nödvändighet också andra rätten att lyssna till dessa synpunkter... Om ett universitet är en plats för kunskap så är det också en särskild sorts miniatyrsamhälle. Ändå är det inte i första hand ett brödraskap, en klubb, en grupp vänner, en kopia av det medborgerliga samhället därutånför. Det kan inte göra odlandet av vänskap, solidaritet, harmoni, artighet eller ömsesidig respekt till sitt dominerande värde utan att offra sitt centrala syfte.

"Dessa är förvisso viktiga värden; andra institutioner må med rätta utse dem till sina högsta värden, och inte bara en lägre prioritet; och ett bra universitet kommer att söka och kan på något signifikant sätt nå dessa mål. Men det kommer aldrig att låta dessa värden, hur viktiga de än är, överskugga sitt centrala syfte. Vi värdesätter uttrycksfrihet precis därför att den erbjuder ett forum för det nya, det provocativa, det störande och det heterodoxa. Yttrandefrihet är en barriär mot det tyranni som utövas av autoritära eller kanske bara majoritetsbaserade opinioner i förhållande till särskilda doktriners eller tankars rättfärdighet eller felaktighet... Ibland kan det vara nödvändigt att i ett universitet låta behovet att garantera uttrycksfriheten tränga ut artigheten och den ömsesidiga respekten."

Sedan Woodwardrapporten utfärdades 1975 har situationen förvärrats på ett dramatiskt sätt vid landets universitetsområden. Yttrandefriheten hotas allvarligt av en generation lärare och studenter som är slavar under "den politiska korrekthetens" föreställningar och omedvetna om yttrandefrihetens historia, och hur många slag som utkämpats i syfte att säkra den som en av de grunder på vilken ett fritt samhälle kan fortsätta att existera.

"Den fria tankens princip"

Kanske våra nuvarande lärare och studenter behöver en snabbkurs i amerikansk historia. De kunde exempelvis läsa igenom domare Oliver Wendell Holmes ytt- rande om domen *U.S. v. Schwimmer* (1928):

"Om det finns någon princip i Konstitutionen som mer bjudande än någon annan kräver vår hängivenhet så är det den fria tankens princip – inte den fria tanken för de som håller med oss utan frihet för den tanke som vi hatar." ✍

Läkarnas väljer liv eller död för patienten

Det räcker inte att jobba och snällt betala sina skatter. När lands-tinget tycker att de betalat tillräckligt kan en allsmäktig läkare besluta att livet är över. Läs den skakande berättelsen om hur Åke slutade sina dagar på Kärnsjukhuset i Skövde.

Åke föddes 1914. Han började arbeta när han var 14 år och slutade när han var 65 år gammal. Hans sammanlagda sjukdagar under ett halvt sekel kunde man lätt räkna på en hands fingrar. Han hade möjlighet att rösta i riksdagsval första gången 1936. Då, liksom inför det sista riksdagsvalet 1998, fick han från regeringspartiet höra att skatterna visserligen var höga, men att de i alla fall garanterade att hela folket fick nödvändig sjukvård av högsta kvalitet nästan gratis. Våren år 2000 fick han veta vad det löftet i verkligheten var värt.

Dialysen avbröts

Efter ett långt och produktivt liv, utan en enda dags arbetslöshet, fick Åke problem med njurarna och blev från 1992 beroende av njurdialys. Detta innebar besök på lasarettet några gånger i veckan, och tack vare njurdialysen kunde han fortsätta leva ett

normalt liv. Nu fick han återbäring på sina många skattekronor.

I februari 2000 ramlade Åke och slog i huvudet hemma i sin bostad och fick åka till akuten. Det var inget allvarligt men läkarna sade att han måste stanna kvar på sjukhuset ett par dagar för observation innan han skulle få komma hem igen. Eftersom han var i behov av dialys så hamnade han på njuravdelningen på Kärnsjukhuset i Skövde.

Åke, som alltid varit en glad och lättsam optimist, var mycket nöjd och trygg med den fina vården och läkarnas omtanke, och tänkte tillbaka på att det allt var värt att betala för en sjukvård som kunde garantera att alla får ett så fint omhändertagande.

Åkes två söner, såväl som övriga närstående, kunde vid flera telefonsamtal och besök hos pappa konstatera att även om Åke hade blivit lite yr av slaget mot skallen så blev han snart som vanligt igen. Han tittade på TV, han läste tidningarna och pratade med folk i sin omgivning. Han sluddrade visserligen lite men det berodde på att hans tandprotes skavde mot överkäken. Han hade missat en tid hos tandläkaren när han ramlade. Åke såg fram emot att få lämna sjukhuset och snart få komma hem, för det hade läkarna lovat.

av Carl G. Holm

Efter att Åke legat inne ett par dagar så ringer avdelningsläkaren till en av sönerna för att helt kort meddela att han hade bestämt att Åke inte längre skulle få någon dialys. Anledningen angavs vara att Åke hade blivit så dement att han ibland inte visste var han befann sig. Beslutet om att avbryta dialysen, som togs utan att Åke eller någon av hans båda söner eller övriga anhöriga hade informerats, gick inte att ändra på och Åke hade cirka en vecka kvar att leva innan han skulle avlida i urinförgiftning.

Ingen mer dialys

Efter ingripande från flera olika instanser, bland annat ifrågasättande kolleger, sjukhusets etiska råd, sjukhuspräst, sjukhuskurator, patientförenings-ombudsman, förtroendenämnd, och till sist socialstyrelsen så lät till slut de två ansvariga läkarna motvilligt meddela att dialysen skulle få fortsätta. Först gavs en reducerad dialys men efter ytterligare starka påtryckningar så återupptogs full dialys. Dagen efter detta var gjort så fick Åke, lyckligt omedvetande om vad som förevarit, lämna sjukhuset.

Åkes hälsa hade försämrats under dialysuppehållet, men när full dialys kom igång igen repade han sig snabbt. Samma dag som han skrevs ut från sjukhuset, och innan han ens åkte hem, tog han sig ut på stan, drack kaffe på ett konditori och köpte som vanligt några bingoletter inför helgens dragning. Ett högst normalt liv för en kry 86-åring. Han gick också och klippte håret för vem hade tänkt på att någon som snart skulle dö behövde klippa sig. En av Åkes söner begärde få kopia på sin pappas journal men nekades detta skriftligen av chefsläkaren på njuravdelningen med hänvisning till att Åke var så "klar och tillräckelig" att om några journalkopior skulle utlämnas så måste Åke själv begära detta.

Sonen ville inte driva saken vidare eftersom journalkopiorna då skulle ha skickats hem till Åke, som var helt omedveten om att han hade varit "dödsdömd". Åke hade ett mycket stort förtroende för svensk sjukvård och ett sådant avslöjande skulle

(Fortsättning på sidan 22)

Läkarkåren bestämmer om Du ska komma levande från sjukhuset. För Åke blev det död, när dialysapparaten stängdes av.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson och Carl G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är en sammanfattning av originalkällan om inte annat markerats med citationstecken.

Kärnkraft bättre än sopor

Miljöorganisationen Greenpeace är känd för sina drastiska aktioner till, som man påstår, "miljöns fromma". De desperata åtgärder man ibland tillgriper får också troligen ses mot bakgrund av organisationens sviktande medlemstal och miljöfrågornas minskade popularitet bland väljarkåren.

Ett typiskt exempel på Greenpeaces metoder inträffade i Södertälje i slutet av 2000, då ett antal gröna aktivister hängde i linor från järnvägsbron i närheten av Igelsta värmekraftverk i syfte att hindra det nederländska transportfartyget Aries att lasta av brännbart avfall som skulle användas av verket. Aktionen blev mycket lyckad – fartyget tvingades vända med oförrättat ärende; det visade sig också vid en poliskontroll att alla fartygets tillstånd inte var i ordning.

Till och med kaptenen på fartyget uttryckte sin beundran inför grönaktivisternas mod, liksom givetvis lokala miljöknutar i och utanför miljöpartiet med före detta riksdagsmannen Carl Frick i spetsen.

Och visst kan man beundra modet hos aktivister av detta slag. Man kan också tycka det är skräp att det skall behöva eldas med sopor för att få energi.

Strängt taget är det dock gröna opinionsbildare som med sin kärnkraftsfientlighet bär skulden till att somliga av vårt lands kraftverk matar pannorna med importerat avfall. Ty kärnkraft av den säkra typ som används i västvärlden är dokumenterat den minst giftiga och förorenande energikälla som finns!

SIDA och Attac

I december hölls i Göteborg ett informationsmöte för den svenska avdelningen av den ursprungligen franska vänsterrörelsen Attac, bildad 1997 för att protestera mot globaliseringen och kapitalismen. Attac har gjort sig känt för bland annat – just det – attacker och vandalisering mot McDonalds-restauranger och andra institutioner som uppfattas representera den

ondskefulla global kapitalismen. (Se notisen "Svenska Attac" på detta utrymme i förra *Contra*).

Mötet hölls i Musikens hus i stadsdelen Majorna och omfattade således också musikaliska övningar. Mycket intressant är att ta del av vilka som arrangerade mötet: Arbetsgruppen för Attacs bildande i Sverige, Färnebofilialen, Bistånds nätverket Att nå ut samt SIDA:s Göteborgsregion. SIDA:s samröre med den extrema vänsterrörelsen Attac bekräftar vad vi redan anat – att det svenska biståndsorganet står på en stabil socialistisk grund.

Bland de inbjudna vid Attac-mötet i Göteborg märktes journalisten Bim Clinell, känd för att ha ett barn tillsammans med framlidne franske presidenten François Mitterrand. (Göteborgs-Posten)

Antisemit belönad

Den rabulistiske tecknaren och beryktade antisemiten Lars Hillersberg, som hunnit bli 63 år, har av kulturdepartementet tilldelats förmånen att få en livstidsgaranterad årslön om 184 000 kronor. Han delar denna ynnest med bland andra Svenska författarförbundets ordförande Bunny Ragnerstam. Hillersberg har ett långt förflutet som vänsterextrem opinionsbildare och har bland annat varit verksam vid det obskyra vänsterbladet *PUSS*.

Lars Hillersberg uppger sig i *Dagens Nyheter* alltså vara "revolutionär av den gamla skolan". Han ägnar sig bland annat åt "historiemåleriet och gör stora panoraman om Berlinmuren, Palmemordet och gulfkriget". De satirteckningar han gör uppger han sig inte få in någonstans, "men det är väl själva vitsen att de ska vara lite svåra att ta in".

Antijudiska motiv har genom åren varit ett regelbundet återkommande tema för Hillersbergs framställningar. 1990 gjorde han exempelvis omslagsteckningen till Ahmed Ramis skrift *Judisk häxprocess i Sverige*. I skriften hävdade Rami, programutgivare för Radio Islam, att nationalsocialisternas massmord på judar aldrig ägt rum. Omslagets tema kommenteras så i skriften *Antisemitismen – En historisk skildring i ord och bild* (Anne Frank-stiftelsen/Natur och kultur 1991): "Med en direkt anspelning på den klassiska antisemitiska anklagelsen mot judarna för att ha

dödat Kristus, låter Hillersberg i denna bild judarna korsfästa Rami" (sidan 124).

När den amerikanske utrikesministern Henry Kissinger, som är av judisk börd, fick Nobels fredspris gjorde Hillersberg vidare en nidteckning i *PUSS* av den klassiskt antisemitiska skolan där texten lyder: "Jak fixa fred zwischen Israel und dem jefta araber. Ja, få 100 präsident af thet fredspris, ja?". Kissinger framställs som en kroknäst, girig "procentare". Teckningen liknar de som infördes i det ökända tyska propagandaorganet *Der Stürmer* med den i Nürnberg hängde krigsförbrytaren Julius Streicher som redaktör.

Att Hillersberg följer sin antijudiska propaganda bakom en mask av allmänt radikalism är knappast något försonande drag.

Bland övriga nyutnämnda livstids-
Den lille judomäklaren

Jak fixa fred zwischen Israel und dem jefta araber. Ja, få 100 präsident af thet fredspris, ja?

Förre amerikanske utrikesministern Henry Kissinger enligt Lars Hillersberg, som just fått en livstids lönegaranti av regeringen.

avlönade kulturutövare märks rutinerade vänsterdemagogen Ingrid "Ninne" Olsson, konstnärlig ledare för musikteatergruppen Oktober i Södertälje. Synen på Israel har hon gemensam med Lars Hillersberg. Oktober sparkades ut från socialdemokratiskt styrda Malmö kommun 1978 därför att de ansågs vara alltför revolutionära. Sedan dess har gruppen hankat sig kvar i Södertälje, där såväl socialdemokrater som borgerliga (med ett par undantag) slutit upp bakom gruppen. Oktober tog sitt namn i början av 1970-talet efter Lars Forsells devota hyllning till Lenin med diktsam-

lingen *Oktoberdikter* (efter den så kallade Oktoberrevolutionen).

Svensk kulturpolitik är sig med andra ord alldeles lik.

Sålde bränsle – fick böta

Sedan en miljöinspektör besökt Toys vid Frölunda torg i Göteborg kom en böteslapp till delägaren Tony Dönges om 25.000 kronor. Brottet: företaget hade sålt metanol, ovetandes om att man måste ha ett särskilt tillstånd för sådan försäljning. Det hjälpte inte att Dönges per omgående såg till att skaffa sig erforderligt tillstånd.

Toys har sålt bränsle till modellbilar i närmare 20 år. Företaget hade dock inte noterat att den nya Miljöbalken, som trädde i kraft i januari 1999, hade skärpt kraven på tillstånd, avgifter och förfarande. Enligt Miljöbalkens lagstiftning måste den som saluför metanol ha bränslet i fråga inlåst på ett särskilt ställe. Lagen säger också att varje förpackning som säljs skall redovisas och att kundens namn skall noteras. Något krav på legitimation från kundens sida föreligger dock inte. Enligt Tony Dönges vid Toys har informationen från myndigheterna varit synnerligen knapphändig.

Fler hobbyhandlare än Dönges företag lär drabbas av den nya, vildvuxna miljölagstiftningen.

(Allt om Hobby)

Obetald skatt

Kronofogdemyndigheten i Eskilstuna fick häromveckan en uppmaning från Kronofogdemyndigheten (!) att betala restförd skatt.

Bakgrunden var att Kronofogdemyndighetens egen inbetalning av 3 miljoner i skatt och arbetsgivaravgift för juni förra året registrerades med det vanliga betalningsvillkoret 30 dagar i fakturabetalningssystemet och blev därför förse- nad en månad och därmed gav upphov till räntedebitering. Trots flera påminnelser från Skattemyndigheten inbetalades inte räntan och till slut gick ärendet från skattemyndigheten till – just det – kronofogdemyndigheten – strax efter årsskiftet.

Kronofogdemyndigheten har nu betalat räntan till Kronofogdemyndigheten och saken är utagerad. Det berodde på den mänskliga faktorn.

Nya lagar hjälper ockupationsmakten

År 1985 diskuterade Palme-regeringen ny lagstiftning som fastslog att bland annat polisen skulle hjälpa en eventuell ockupationsmakt att upprätthålla ordningen i landet. Efter Palmes död försvann lagförslaget i papperskorgen.

Nu finns det ett rykande förskt lagförslag (SOU 2000:106) som åter ska göra det lättare för en ockupationsmakt att styra och ställa med lagen på sin sida. Bland annat föreslås att verkschefer, nämndemän och jurymän ska kunna vara utländ-

ska medborgare.

Det innebär alltså att ockupationsmakten direkt kan utse Ivan Ivanovitj till chef för Rikspolisstyrelsen och Alexander Alexandrovitj till chef för den till Fänglägeradministrationen omdöpta Kriminalvårdsstyrelsen, utan att ens begå formella brott mot svensk lagstiftning.

Samma utredning föreslår att utlänningar ska få kommunal rösträtt så fort de flyttat till landet. Nu gäller att man måste ha bott här i tre år – vilket förefaller högst rimligt eftersom kravet på den som är född och uppvuxen här i landet är 18 år. Den nyinflyttade kan troligen inte språket och har inte en aning om vilka partier och finns i landet. Ett lätt byte för skojare och charlataner som vill köpa röster! Nordiska medborgare får sedan tidigare rösträtt utan att vänta tre år och sedan 1995 gäller samma även för medborgare i EU-länderna.

Miljöbyråkratiskt slöseri

Regeringsrätten har fastställt att Saab ska återkalla 50 000 bilar för att byta ut ett felaktigt kolgasfilter i bilar av 1989 års modell. Utbytet av filtret kommer att generera hundratusentals mil i extra trafik och kosta tiotals miljoner kronor, samt innebära extra besvär för tiotusentals bilägare. Saab medger att kolgasfiltren är felaktiga. Men det finns en hake, den otillräckliga reningseffekten uppträder först när yttertemperaturen överstiger 30 grader. Som så mycket annat är svenska miljöregler anpassade till normer som fastställts för Kalifornien. Och svensk miljöbyråkrati uppbackade av domstolarna vinnligger sig om att svenskregistrerade bilar ska klara sig bra i ett klimat som vi dessvärre aldrig fått uppleva.

Inga svenska glasspinnar

I december sparkades de sju anställda vid Sweden Beech Sticks, Sveriges enda fabrik för tillverkning av glasspinnar, belägen utanför Kristianstad. Företaget har tillverkat 450 miljoner glasspinnar om året. Krav på ombyggnader som livsmedelsverket och hälsovårdsnämnden ställde gjorde att det var ekonomiskt omöjligt att fortsätta verksamheten. Nu kommer de svenska glasspinnarna istället att komma från fabriker i Östeuropa och Tyskland, där svenska livsmedelsmyndigheter inte kan sticka in sina långa näsor. Råmaterialet kommer att vara precis samma bokträd som i de svenska glasspinnarna.

UTLANDS-NYTT

Nordkoreas käre ledare

Som bekant fick Sydkoreas president Kim Dae-jung Nobels fredspris för sin fredsdiplomati gentemot Nordkorea och dess "käre ledare", den så kallade ordföranden Kim Jong-il. I likhet med vad som var fallet med företrädaren, pappa Kim Il-sung, är den yngre Kim föremål för en osannolik personkult. Han är dessutom känd för att leva ett liv i sus och dus, glömsk om de svåra förhållanden hans folk tvingas uthärda.

Kim Jong-il leder en av världens sista kvarvarande kommunistiska diktaturer, och precis som ledare för sådana brukar ha för vana förstärker han att utnyttja maktens privilegier. Kim är en ivrig konsument av television i allmänhet och av det amerikanska CNNs nyhetssändningar i synnerhet. I hans bibliotek lär finnas mer än 20 000 videofilmer – särskilda favoriter är James Bond och Daffy Duck. Kim har en anställd personalstyrka om hundra personer som översätter filmerna till koreanska; Kim har dessutom skrivit en bok innehållande uppsatser om film. Kims fanatiska filmintresse ledde 1978 till att han beordrade kidnappningen av den sydkoreanske filmregissören Shin Sang-ok och dennes flickvän, skådespelerskan Choi Un-hi. Åtta år senare lyckades paret fly under en resa till Wien.

Alkoholhaltiga drycker är ett annat av "den käre ledarens" (han har aldrig lyckats avancera till att, i likhet med sin fader, utnämnas till "den store ledaren") stora intressen. Trots att han bara är omkring en och en halv meter i strumplästen har han en förbluffande förmåga att tåla stora kvantiteter alkohol. Favoritdrycken är cognac, och favoritmärket var länge Hennessy's VSOP. 1992 övergick han dock till Hennessy's Paradis, en femtioårig cognac och den äldsta sorten som den kända franska fabriken har i lager. En flaska kostar omkring 6000 kronor. 1994 kunde Hennessy bekräfta, att ordföranden Kim Jong-il var företagets största enskilda kund med ett konto på omkring 750 000 dollar per år. Det vill säga omkring sju miljoner kronor.

Nordkoreaexperter anser att Kims byte av favoritsort hade att göra med den hänsynslösa maktkamp som pågick bakom kulisserna i anslutning till Kim Il-sungs

död 1994, ty det var långt ifrån givet att den som litet tokig ansedde "Baby Kim" skulle gå segrande ur striden. Höga militära befattningshavare var inte entusiastiska över Kim Jong-ils upphöjelse, och det är känt att hans styvmor integrerade till förmån för sin egen son, Kim Pyong-il. Det är här cognacen kommer in i bilden. Det är kutym bland välförsedda koreaner att skaffa sig vänner och förmåner genom att ge bort fina spritsorter i gåvor, och i Nordkorea fanns ingen förmögnare man än Kim Jong-il. Den fördelen utnyttjade han enligt den här teorin till bristningsgränsen.

Till "Baby Kims" stora intressen här i livet hör vidare snabba hästar, snabba bilar

och vackra damer. En representant för Daimler-Benz som reste till Pyongyang 1998 såg bilar och limousiner av märket Mercedes Benz överallt, inte minst de nya S-klassmodellerna som kostar cirka en miljon kronor per styck. När representanten frågade efter orsaken, blev han ombedd att skicka över ytterligare 200 exemplar av den extrema lyxbilen (till ett pris av cirka 200 miljoner kronor, en femtedel av det bistånd som Nordkorea lovades av FN samma år). Vidare uppges Kim hålla sig med ett harem av lättfotade damer, han uppskattar företrädesvis långbenta blondiner från Skandinavien. Under sin fars livstid satte han ihop ett "pleasure team" vars syfte var att betjäna far och son.

Kim är också en ivrig rökare och föredrar det exklusiva märket Dunhill. Dagskonsumtionen uppgår till tre paket, men det berättas att han dragit ner på takten något när han nu närmar sig de sextio (Kim

är enligt officiella uppgifter född 1942 men kan möjligen vara något år äldre).

Allt detta skulle kanske ha kunnat passera som en excentrisk ledares inte så förfärliga nycker. Men Kim Jong-il har också en mörkare sida. Han har pekats ut som mannen som planerade mordförsöket på Sydkoreas president Chun Doo Hwan i Rangoon 1983. Chun undkom till följd av trafikstockning, men 17 personer omkom när en tidsinställd bomb detonerade vid ett monument som Chun skulle ha besökt. Och 1987 gav Kim order om att ett sydkoreanskt passagerarplan skulle skjutas ned i syfte att störa Seouls förberedelser för de olympiska spelen 1988. 115 personer – alla ombord – dog i attentatet. En av de två nordkoreanska terrorister som utförde dådet greps och vittnade om att Kim Jong-il var arkitekten bakom det.

Genom Kim Dae-jungs fredsdiplomati framstår nu emellertid "den käre ledaren" i norr som en nästan respektabel figur i sin gröna Mao-uniform, högklackade skor och höga tuppkamsfrisyr med syftet att dölja hans kortväxta gestalt. Och visst var det trevligt att se de de högsta ledarna för de båda tidigare oförsonliga koreanska statsbildningarna le mot varandra och skåla för varandras välgång (den nordkoreanske Kim klämde utan att blinka i sig tio glas vin på banketten i Pyongyang). Men särskilt mycket kom inte ut av mötet, mer än en tämligen menlös kommuniké samt några emotionella "återföreningsmöten" mellan representanter för "splittrade familjer". Att Kim Dae-jung å sin sida var nog så angelägen om att få Nobelpriset visade han genom att – sedan han väl utsetts till fredspristagare – tillmötesgå krav från Peking om att inte bevilja Tibets religiöse ledare Dalai lama (och tidigare fredspristagare) inresevisum till Sydkorea.

Det vill till betydligt mer om det skall bli verklig fred – och frihet i det stalinistiska Nordkorea – på Koreahalvön.

Tommy Hansson

Mitterands son fångslad

I december greps en son till den framlidne franske socialistiske presidenten François Mitterand. Mitterand beordrades först att kvarstanna i häkte i det beryktade La Santé-fängelset i avvaktan på en eventuell rättegång för illegal vapenhandel i Afrika, men kunde i början av januari släppas mot en borgen på 5 miljoner francs (7 miljoner kronor).

Jean-Christophe Mitterand, 54, fung-

erade som sin fars rådgivare i frågor rörande Afrika 1986–92. Han misstänks för försäljning av inflytande, medskyldighet i illegal vapenhandel samt missbruk av förtroende- och företagsfonder i samband med stora vapenaffärer mellan Ryssland och Angola i början av 1990-talet.

Den yngre Mitterrand, allmänt känd som "Papa-m'a-dit" för att i konversation ofta hänvisa till sin far, har erkänt att han mottagit 1,8 miljoner dollar på sitt nummerkonto i Schweiz från vapenförsäljaren Pierre Falcone; Mitterrand har dock nekat till att detta haft något att göra med ett vapenavtal med Angola värt 500 miljoner dollar. Mitterrands advokat har avvisat all inblandning från sin klients sida i vapenaffären: "Han skulle inte ens veta vad ett vapenavtal var", hävdade advokat Versini-Campinchi. Falcone är föremål för misstankar angående illegal vapenhandel och skattebedrägerier som har att göra med en påstådd, illegal vapenaffär omfattande rysktillverkade vapen som sålts till Angola – i affären ingick bland annat helikoptrar och stridsflygplan. Undersökningar pågår även huruvida Mitterrand varit involverad i vapenförsäljning till andra afrikanska länder genom att agera som Falcones mellanhand.

Oavsett om Jean-Christophe Mitterrand slutligen fälls eller inte, är det ovanligt att så prominenta personer utsätts för så pass närgående granskning av det juridiska systemet i Frankrike. Mitterrand var 1973–81 Afrika-korrespondent för den franska ny-

hetsbyrån AFP och blev senare rådgivare i afrikanska frågor åt sin far presidenten i den så kallade Afrikanska cellen. "Unge" Mitterrand har haft nära kontakter med ett antal afrikanska ledare.

Enligt *Le Monde* utgör de hemliga Afrika-avtal som utarbetats av far och son Mitterrand i Elyséepalatset i Paris "en vanära för Frankrike och för Afrika".

Finland håller ställningarna

Medan Sveriges försvar är på väg att avrustas med expressfart, håller vårt östliga broderland ställningarna. "Vi är snart Europas sista mohikaner med vårt territorialförsvar", citeras den finske överbefälhavaren, general Gustav Hägglund, i tidskriften *Försvarets Forum* (7 2000).

Enligt Hägglund kräver Finlands geografiska läge ett starkt militärt försvar byggt på allmän värnplikt. Det finska värnpliktsförsvaret omfattar drygt 80 procent av den manliga befolkningen "i disponibla yrkesgrupper". För närvarande har Finland som omedelbar målsättning att utbilda 30 000 soldater om året med ett mer långsiktigt mål omfattande 45 000. År 2003 skall finnarna vidare kunna ställa upp med två infanteribataljoner, en ingenjörsbataljon och eventuellt två minsvepare för internationellt bruk.

För sitt flygvapnet har Finland beslutat inköpa 64 stridsflygplan av typ F-18 Hornet för omkring 15 miljarder svenska kronor.

Akademisk lynchning

I USA är det ytterst kontroversiellt att ifrågasätta den etablerade, darwinistiska evolutionsteorin. Det har matematikern William Dembski, doktor i såväl matematik som filosofi, tvingats erfara. Dembski, verksam vid Baylor University i Waco, Texas – världens största baptistiska institution – har anklagats för att vara fundamentalistisk anhängare av den bibliska skapelsesynen. Detta är emellertid en felaktig beskrivning av verkligheten. Däremot har Dembski sett det som sin uppgift att på vetenskapligt sätt utreda, huruvida det kan tänkas finnas en "intelligent design" (ID) i skapelsen, det vill säga ett slags ordnande kraft eller förnuft – vare sig man vill kalla detta "Gud" eller något annat.

William Dembski tog initiativet till Michael Polanyi Center vid Baylor-universitetet, som inte endast skulle ta upp frågan om intelligent design utan också en rad andra frågor knutna till naturvetenskaperna. Det hela började med att Robert Sloan blev president vid Baylor 1995. Han ville överbrygga klyftan mellan vetenskap och religion i en tolerant akademisk atmosfär. Ledningen vid Baylor hade väntat kritik, men inte den massiva kritik som blev följden. Faktum är att Dembski mer eller mindre utsatts för akademisk lynchning.

Vad som initierade kritiken var Polanyi-centrets nyöppnade hemsida, till vilken en rad kristna "kreationist"-grupper länkade upp. Kritikerna hävdade då att centret, enligt den beprövade mccarthyistiska tesen om "guilt by association", var helt i händerna på kreationisterna. Den etablerade tesen, att skapelsen tillkommit genom en slump och att inget annat alternativ får undersökas, skulle inte få ifrågasättas. Frågan om Dembskis fortsatta akademiska bana är när detta skrivs ännu inte avgjord.

Fallet Dembski har engagerat många i och utanför akademiska kretsar i USA och belyser frågan, hur stor den akademiska friheten egentligen är i Förenta staterna. Konservativt betonade bedömare lutar åt att den är på väg att urholkas av det politisk korrekta etablissemanget. (Se också Allan C. Brownfelds "Brev från Washington" i detta nummer av *Contra*).

(*The American Spectator*)

Reformbaptisten Vins kamp för tron

Varför förtrycks aktivt troende människor i kommunistländerna? Det finns ett givet svar på den frågan: för den kommunistiska ideologin är det självklart att eliminera de människor som genom sin envisa tro uppfattas som ett hinder för "socialismens landvinningar". En av de mest uppmärksammade religiösa fångarna i den forna Sovjetunionen var baptistpastorn Georgij Vins.

Georgij Vins blev 1980 utväxlad mot en i USA verksam sovjetisk spion. Vins, född 1928, hade då i många år försmäktat i sovjetiska straffanstalter för sin tros skull. För många protestantiska trosbröder i västvärlden blev han själva symbolen för de troendes aktiva kamp mot det ateistiska kommunistiska systemet. Vins var i verkligheten dock blott en av tallösa kristna martyrer, som inte under några omständigheter ville erkänna staten eller den kommunistiska ideologin som sin herre.

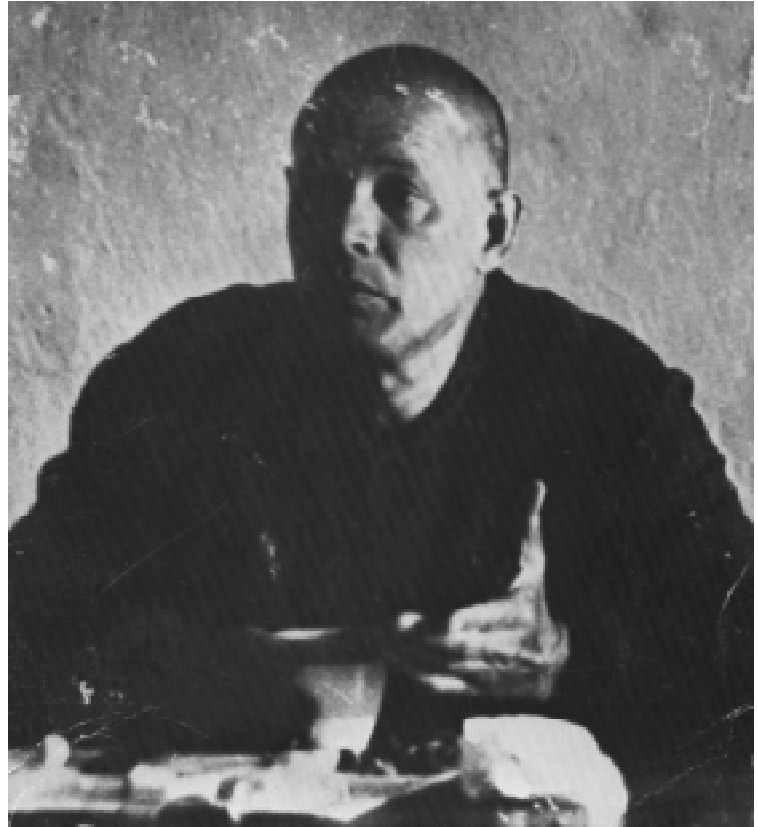
Den ende Herre de ville erkänna var – och är – Kristus.

Också Georgij Vins fader var baptistpastor. Han slutade sina dagar i sovjetiskt fängelse. Modern kastades också i fängelse för sin tros skull. Ett dokument över familjen Vins lidanden kom i form av boken *Tre generationers lidanden* ut på Evangeliipress förlag, Örebro (1976).

Otillåten konkurrens

V.I. Lenin klargjorde i *Socialism och religion* den officiella, sovjetiska inställningen till religionsutövning: "Vi kräver, att religionen ska få vara en privatsak i förhållande till staten. Staten får inte ha någonting med religionen att göra. Religiösa föreningar får inte anslutas till statsmakten. Religiösa och kyrkliga föreningar måste vara helt fria samlingar av likasinnade medborgare, oavhängiga av myndigheterna."

När bolsjevikerna väl kom till makten försvann dock denna deklaration illa kvickt, och i stället blev det Lenins uppmaning under de första åren av sovjetmakt – att så

En avtjärd Georgij Vins efter vistelse i sovjetiska straffläger. I Bresjnevs Sovjetunionen var det ett brott att utöva en självständig religiös tro.

många präster som möjligt skulle avlivas – som kom att gälla. Religionen var inte i någon av Sovjetunionens stadier någon "privatsak". I stället var den föremål för en rad frihetsbegränsande lagar och måltavla för statsledd, ateistisk propaganda. Kyrkobyggnaderna förvandlades i stor utsträckning till spannmålsmagasin, potatiskällare eller stall, medan präster och biskopar antingen avrättades, fängslades eller – mera fruktbart för den kommunistiska propagandan – enrullerades som angivare inom den alltmer svällande KGB-apparaten.

Familjen Vins är ett levande exempel på den sovjetkommunistiska religionspolitiken. Det förekom tre generationers lidanden i denna troende familj. Peter Jakovlevitj Vins, Georgijs far, dukade under i Magadan, ett av Stalins otaliga arbetsläger, den 27 december 1943. Hustrun Lydia överlevde ett fängelsestraff men kunde därefter åter bosätta sig i Ukrainas huvudstad Kiev. Deras son, Georgij Vins, fick tidigt vidkännas trakasserier och

fängelsevistelser för sin tros skull, varvid hans hustru Nadezjda ensam tvingades ta hand om hemmet och fem barn. Vilka i sin tur under sovjetmaktens slutfas också drabbades av den kommunistiska repressionen på arbetsplatser och i skolor.

I det kommunistiska samhället är nämligen den aktivt och oberoende utövade religionen en otillåten ideologisk konkurrens.

Reformbaptisterna

Georgij Vins far var av tyskt ursprung. Han reste som ung till USA för att undergå teologisk utbildning som han inte kunde få i det försovjetiska Ryssland. Bland annat vistades han vid The Southern Baptist Seminary i Louisville, Kentucky. Den äldre Vins återvände till det nu kommuniststyrda Ryssland på våren 1922 och för till Sibirien som missionär. Han var från den tiden en helhjärtad och aktiv medlem i baptistkyrkan i Sovjetunionen. 1926–30 tjänstgjorde Peter Vins som pastor i Blagovesjtjensk-vid-Amur i Fjärran östern.

Peter Vins arresterades tre gånger av kommunisterna. Den första arresteringen ledde till vistelse i arbetsläger, men vid rättegången efter hans andra arrestering blev han och elva medanklagade överraskande frigivna. Detta hände sig i slutet av 1936 under Stalins stora terrordåg, då så gott som varje sovjetisk familj tvingades se någon medlem försvinna in i Stalins "Gulag-arkipelag", i många fall för att aldrig återvända. Det var under den tredje arresteringen som Vins den äldre dog bortan i det ökända Magadan i Sibirien.

I likhet med fadern var Georgij Vins aktiv i baptistkyrkan, det vill säga den del av densamma som inte godkändes för registrering av myndigheterna. Även Georgij blev pastor. Han genomgick högre utbildning och examinerades två gånger, första gången i ekonomi och andra gången i ingenjörsvetenskap. Han blev känd offentligt 1960 då han var aktiv inom de så kallade reformbaptisterna. 1960–64 deltog Vins aktivt i en serie möten och skriftlig verksamhet; en lång rad skrivelser avfattades till de statliga myndigheterna, Allunionrådet samt till kristet troende över hela Sovjetunionen.

Vid ett hemligt möte i Moskva i september 1965 antog reformbaptisterna namnet Rådet för de evangeliekristna/baptisternas församlingar. Vins och övriga aktivister motiverade utförligt i skriftlig form varför de valde att agera som de gjorde. De grundläggande kraven var att reformbaptisterna av myndigheterna skulle tillåtas hålla en kongress och att de inte skulle förföljas på grund av sin kristna tro. De fick inte gehör för sina krav, vilket ledde till att de den 16–17 maj 1966 höll en offentlig demonstration i Moskva där för att understryka kraven. Vins, ledarkollegan Gennadij Kriutjkoff och ytterligare ett 30-tal demonstranter greps och placerades i det beryktade Lefortovofängelset.

I slutet av november 1966 hölls rättegång vid en domstol i Moskva mot reformbaptistledarna Vins och Kriutjkoff. De var båda helt utmattade efter den behandling de undergått i myndigheternas händer. De dömdes till tre års fängelse jämlikt paragraf 142:2 i brottsbalken. I februari 1968 skickades Georgij Vins till ett fängelse i Permregionen. På sommaren samma år överfördes han till Kizelfängelset i Perm. Rådet för fångarnas anförvanter rapporterade att Vins fysiska tillstånd allvarligt försämrats i februari 1968. En infektion ledde till hjärtbesvär, och sår rann från

armar och bål. En rad andra sjukdomssymptom tillstötte. Bland de arbetsuppgifter Vins tvingades utföra var att dra tunga timmerstockar.

Vins frigavs i maj 1969 efter att ha avböjt att friges tidigare, vilket KGB föreslagit med tillägget att då måste Vins samarbeta med dem mot kyrkan. Efter frigivningen tvingades Vins genomgå två operationer.

Trakasserier

Helt i enlighet med sovjetkommunistisk praxis att trakassera de politiska fångarnas familjer utsattes Georgij Vins hustru och barn för trakasserier. Det enda jobb som återstod för Nadezjda, som hade universitetsexamen i utländska språk, var att sälja glass. Dottern Natasja utsattes för grov mobbning i skolan. Efter sin frigivning fortsatte Georgij Vins att ta aktiv del i baptisternas verksamhet, och han blev vid en kongress i Tula i december 1969 vald till sekreterare i församlingsrådet i Kiev. Myndigheterna hade naturligtvis hela tiden ögonen på honom, och efter att ha hållit en predikan i slutet av 1969 blev han stämd av åklagarmyndigheten och den 21 januari 1970 ådömd ett mindre straff – ett års "påtvungat arbete". Vins blev denna gång inte fängslad, utan fick möjlighet att bo kvar hemma, samtidigt som han tvingades arbeta i en fabrik i Kiev.

Sommaren 1970 förbereddes ett nytt åtal mot Georgij Vins, sedan förföljelsen mot frimodiga religiösa grupper trappats upp av Brezjnev-regimen. Församlingen i Kiev hade ansökt om att få bli registrerade av myndigheterna, men fått avslag. Vins såg sig nu tvungen att hålla sig undan för myndigheterna, samtidigt som han fortsatte arbetet för baptistförsamlingen. I hela tre år höll sig Georgij Vins gömd för myndigheterna, utan att kunna återvända till sin familj; samtidigt sökte han fortsätta sitt arbete som pastor. Den 10 december 1970 skriver han ett brev till ledartrojkan Brezjnev, Kosygin, Podgornij samt riksåklagare Rudenko och protesterar mot att hans mor Lydia Vins blivit arresterad och placerad i Lukjanoffängelset i Kiev.

I december 1970 hade sovjetmyndigheterna retat upp sig så pass mycket på Georgij och Lydia Vins verksamhet att de låter trycka ett angrepp på sonen och modern i den officiella ateisttidningen *Människan och världen*. Kievförsamlingen protesterade öppet mot förföljelsen av familjen Vins. I februari 1971 dömdes Lydia

Vins till tre års fängelse med placering i Charkov, Sibirien. Den äldre fru Vins led av dålig hälsa, bland annat var hon diabetiker. Hon flyttades senare till ett annat läger, i Dnjepropetrovsk. Hon frigavs i november 1973.

Georgij Vins greps återigen den 30 mars 1974 och hölls fängslad, utan kontakt med yttvärlden, i ett halvår. Såväl Kiev-församlingen som fyra av Vins barn värdade till myndigheterna om hans frigivning. Äldsta dottern Natasja hade i början av 1974 avskedats från sitt jobb som läkare i Kiev med den doktrinärt ateistiska motiveringen, att "religion och medicin inte går att förlika". Även den berömde vetenskapsmannen och dissidenten Andrej Sacharov, som själv inte var religiös, värdade till förmån för Georgij Vins.

Ateismens elände

Sacharovs inlägg ledde till en positiv reaktion från den protestantiska, vanligtvis vänsterinriktade, paraplyorganisationen Kyrkornas världsråd (KVR). KVR:s generalsekreterare Philip Potter skrev brev till bland andra de sovjetiska respektive ukrainska justitieministrarna och begärde att få full information om fallet Vins, om tillåtelse att å KVRs vägnar ha med en observatör vid rättegången och att Vins skulle få rätt att försvara sig själv på ett effektivt sätt. Inget svar från Moskva kom. Ett stort antal andra petitioner och skrivelser angående pastor Vins öde skickades till sovjetiska och ukrainska myndigheter från hela världen: Vins var nu en celebritet bland de förföljda oliktänkande i Sovjetunionen!

Den dom som föll vid rättegången 1975 gav uttryck för sovjetmaktens föresats att visa, att den minsann inte tänkte ge efter för några blödande hjärtan i och utanför Sovjet. Vins dömdes till fem års arbetsläger och fem års exil i Sibirien samt konfiskering av egendom. När han tillfrågades om han förstått domens innebörd, svarade Georgij Vins bara i enlighet med sin enkla kristna tro: "Ja! Ära vare Jesus Kristus!"

Efter plågsamma år i fängelser och läger blev Georgij Vins slutligen 1980 frisläppt, utväxlad mot en sovjetisk spion som fängslats i USA. För många troende i väst blev Vins själva symbolen för de nonkonformistiska kristnas kamp mot det gudsförnekande statssystemet i Sovjet. I boken *Georgij Vins. Tre generationers lidande* skriver Vins om kommunisternas försök att knäcka hans andliga motståndskraft:

”Men här är en tyst stengrav. Min kropp är fångslad, och det förekommer ideliga försök att utifrån bearbeta min själ, förödmjuka och nedbryta den och om möjligt köpa den... Tankar på mina kära och tankar på Kristus – världens Frälsare. Han allena ger andlig frihet och sann lycka. Kristus ger styrka till att motstå gudförekandet.”

Slutligen var det myndigheterna som

inte kunde motstå Vins andliga styrka och omvärldens engagemang. När Vins blev utväxlad och bereddes möjlighet att, liksom en gång fadern, bosätta sig i USA, följdes samma mönster som då några år tidigare den ryske dissidenten Vladimir Bukovskij utväxlats mot den chilenske kommunistledaren Corvalan på general Pinochets initiativ.

Exemplet Sovjetunionen visar än en

gång, att alla statsmaktens försök att undertrycka den fria religionsutövningen och att göra upp med Gud leder till elände och undergång. Det gällde under Stalin och det gällde under Bresjnev. Och det gäller än i dag.

Georgij Vins engagerade sig efter frigivningen i den amerikanska baptistkyrkan. Han avled 69 år gammal av en hjärntumör i Elkhart, Indiana i januari 1998.

The Beatles antikommunistiska budskap i "Revolution"

Den legendariska brittiska popgruppen The Beatles från Liverpool är kanske inte i första hand känd för sin antirevolutionära inställning, men faktum är att gruppen med sin låt *Revolution* – till på köpet producerad revolutionsåret 1968 – svarade för ett ytterst antikommunistiskt inlägg i samtidsdebatten.

Låten finns inte med på den senaste CD-bästsäljaren *1* men däremot på den ”blå” skivan med *Greatest hits*.

Första versen i *Revolution* lyder så:

*You say you want a revolution
Well you know
We all want to change the world
You tell me that it's evolution
Well you know
We all want to change the world
But when you talk about destruction
Don't you know that you can count me out
Don't you know it's gonna be alright*

Versen, liksom nästan alla andra Beatles-låtar skriven av John Lennon och Paul McCartney, avvisar alltså entydigt revolutionärernas krav på förstörelse som medel i den politiska kampen – även om det i och för sig anses vällovligt att vilja rädda världen. Att riva ner samhällsinstitutionerna med våld är något som Beatles aldrig kan acceptera. I nästa vers går Lennon/McCartney vidare och reder ut vad som i grunden ligger bakom yrkesrevolutionärernas strävanden:

*You say you got a real solution
Well you know
We'd all love to see the plan
You ask me for a contribution
Well you know
We are doing what we can
But if you want money for people with
minds that hate
All I can tell you is brother you have to wait
Don't you know it's gonna be alright*

Från vänster Ringo Starr, John Lennon, Paul McCartney och George Harrison avvisar i "Revolution" extremvänsterns våldsdyrkan.

Det är alltså *hatet* som ligger bakom de politiska revolutionssträvandena, och detta vill The Beatles – påverkade av bland annat meditationsfilosofi och indisk religion – inte på några villkors vis stödja. I tredje och sista versen blir textförfattarna mer specifika:

*You say you'll change the constitution
Well you know
We all want to change your head
You tell me it's the institution
Well you know
You better free your mind instead
But if you go carrying pictures of
chairman Mao
You ain't going to make it with anyone
anyhow
Don't you know it's gonna be alright*

Det väsentliga att göra när det gäller att skapa en bättre värld är således icke att förändra, vare sig konstitutionen eller institutionen, utan att befria det egna sinne-laget. Detta är den verkliga revolutionen!

I denna vers framgår yttermera, att den vid den aktuella tidpunkten i väst uppskattade kommunistledaren Mao Tse-tung inte tillhör Beatles favoriter.

Den som hade för sig att Beatles var något slags "flumvänster"band – man kommer att tänka på fredsaktivisten John Lennons "sleep-in" med hustrun Yoko Ono – tar alltså fel. *Revolution* understryker att Beatles, när man så ville i alla fall, kunde vara mycket medvetet antikommunistiska. Att sedan framförallt Lennon tappade fotfästet i tillvaron och i sitt personliga liv ofta misslyckades med att leva upp till sitt kärleks- och fredsbudskap är en annan sak.

Slutligen ska sägas att sången *Back in the U.S.S.R.* med motiv från Sovjetunionen inte har något politiskt budskap. Den parodierar närmast det amerikanska bandet Beachboys hit *California Girls* i det Lennon/McCarthy här sjunger de ukrainska flickornas lov.

Tommy Hansson

BREV TILL CONTRA

Höga hyror i låginkomstregioner – ett organisationsintresse

Sven Rydenfelt har i *Svenska Dagbladet* skildrat de förutsebara och förödande konsekvenserna av det korporativa system som i Sverige styr marknaden för hyresrätter.

Den enskilde hyresgästen är inte betjänt av att kommunerna, för att citera Sven Rydenfelt, "med hjälp av statliga bidrag river tusentals relativt nya tomma bostäder i gott skick". För hyresgästen och för det nationella intresset att hindra kapitalförstörelse vore det långt bättre att sätta de bostadsföretag i konkurs, som inte kan betala sina skulder. En ny ägare får då möjligheter att efter skuldsanering fortsätta verksamheten på en lägre, mot tillgång och efterfrågan svarande hyresnivå.

Mot de enskilda hyresgästerna står dock fem mäktiga korporativa organisationer, nämligen "allmännytta", kommun, stat, fastighetsägare- och hyresgästföreningar.

- För det "allmännyttiga" bostadsföretaget (liksom dess huvudorganisation SABO) är undvikande av konkurs en överlevnadsfråga;

- Kommunen skulle vid konkurs tvingas infria sin borgen för det lokala "allmännyttiga" bostadsföretaget, en utgift för vilken det normalt inte finns utrymme i den kommunala ekonomin;

- Staten vill efter erfarenheterna i Haninge med dess kapsejsade "allmännytta" undvika att ta ansvar för kommuner som inte kan betala sina skulder. Bättre då att med statliga medel betala rivning av ett antal hyreshus för att i de återstående bevara en så hög hyresnivå att de "allmännyttiga" företagen hålls flytande;

- De organiserade, privata fastighetsägarna solidariserar sig av naturliga skäl till 100 procent med den allmännytta som bland annat i den norrländska landsorten vill bevara gällande, marknadsekonomiskt alltför höga hyresnivåer;

- För hyresgästföreningen vore konkurs det värsta alternativet. Hyresnivån skulle bli lägre än den som framförhandlats med det "allmännyttiga" företaget, föreningen skulle förlora sin legitimitet när hyrorna sjunker utan dess medverkan och de förhandlingsavgifter från "allmännyttan"

som är föreningens ekonomiska bas skulle försvinna.

Ovanstående korporativa intressen förenas i strävan att skydda allmännyttans bokföringsmässiga värde. Däremot saknar de intresse att bevara bostadsbeståndets socialekonomiska värde, ett värde som försvinner helt vid rivning men finns kvar så länge hyresintäkten överstiger rörliga kostnader, som generellt kan skattas till cirka 300 kronor per kvadratmeter. Detta innebär att redan en hyresnivå på 400–500 kronor per kvadratmeter skulle ge överskott till förräntning av viss kapitalkostnad.

Svårsmält är okänsligheten för det socialt stötande i att hyresgäster i avfolkningsområden med "tomma" lägenheter ofta betalar hyror i nivå med dem som förekommer i Stockholms innerstad. I avfolkningsbygder är de flesta låginkomsttagare, varför det känns angeläget att där få hyror under de nivåer som gäller på Östermalm.

Nu beskrivna förhållanden är ingen nyhet för den statsvetenskapligt intresserade: när avgörandena överläts till korporativa intressen blir den enskilde lidande.

Lidandet drabbar kollektivt hela bygden som genom onödigt höga hyror berövas en av sina få naturliga konkurrensfördelar: billigt boende.

I Sverige har vi avreglerat marknaderna för valutor, bankutlåning, el och telefon, vilket ses som en förklaring till att vår ekonomi nu är bättre än 1980-talets. Att det finns motstånd mot en friare hyresmarknad på orter där en avreglering kan väntas ge högre hyror är naturligt med tanke på hyresgästintresset. Förvånansvärt är däremot hur, på orter med överskott av bostäder, "allmännyttan" och de övriga korporativen kan bortse från det önskvärda med låga hyror i glesbygd.

I Japan har man underlåtit att – som i Sverige, USA med flera länder – tvinga bankerna att presentera realistiska balansräkningar. Nationalekonomer världen över är ense om att detta är en avgörande hämsko för Japans ekonomiska utveckling.

För Sveriges anseende som förnuftig nation är det kanske tur att det internationella ekonometablissemanget inte är medvetet om våra åtgärder för att bevara en

hög hyresnivå i glesbygd och därigenom motverka bland annat EUs satsning på utsatta regioner (mål 6).

Göran Amer

Förbrytaren Undén

Raoul Wallenberg mördades av Stalins slaktare. Medagerande är tydligen Östen Undén, som enligt de senaste rönen vägrade byta till sig den svenske diplomaten.

Schweizarna bytte däremot till sig sitt folk som tillfångatagits av ryssarna.

Som jag ser det var Undén rena förbrytaren. Hade han agerat så om det varit någon s-man som varit i klorna på Stalin?

Evald Olsson

Kamp för socialismen!

Var nationalsocialismen vänster eller höger? I boken *Socialism och fascism – samma familj* återfinns inte endast en samling mycket avslöjande citat, utan också bland annat detta klagörande av rikspropagandaministern, dr Joseph Goebbels (Artikel med rubriken "Bolsjevismen i teori och praktik" i *L' Avenir d' Allemagne*, Sorlot 1936): "Vår kamp mot bolsjevismen är inte en kamp mot, utan tvärtom en kamp för socialismen, en kamp som inspirerats av den djupa övertygelsen att den sanna socialismen bara kan förverkligas om den vulgäraste och mest komprometterade ättlingen av socialismen... först elimineras... Om vi nationalsocialister från första stunden av vår politiska tanke ända fram till idag har fört en obarmhärdig kamp mot denna världsfara försvarar vi på intet sätt de antisocialistiska intressena och ännu mindre de kapitalistiska intressena!"

Vilken av ättingarna som var/är den vulgäraste, därom råder som bekant högst olika uppfattningar, beroende på vilken måttstock man mäter med.

Magnus Cappelin

Nej, kvinnor skall inte "arbeta"

Den tanken fanns nedtecknad i en bok som Gio Petré och jag skrev efter valet 1976, för att ge den oerfarne partiledaren Gösta Bohman ett incitament att lägga upp sin politik och vi fick ett flertal tackbrev. Men han hade nog redan klart för sig vad som skilde man och kvinna i ett lyckligt samhälle, för han var inte någon selekterad opportunist och det gick ju också bra. Partiet hade framgång under Gösta Boh-

man. Boken såldes i många tusen exemplar och inköptes av hundra bibliotek. Varför är då dubbelarbete farligt för de flesta kvinnor och daghem en så destruktiv uppfinning för så många barn, som förlorar fotfästet just under de känsliga år då personligheten formas.

Det började på femtiotalet redan med Mirjam Israel, hustru till Joachim Israel. Före henne fanns knappast en tanke på den så kallade jämlikhet som innebar att föräldrar skildes under stress och barnen drabbades av livsleda. Jag har varit läkare i mer än fyrtio år och flera år på landstingens barna- och mödravårdscentraler och även skolläkare, och funnit, det alla alltid vetat, att barn är mycket olika och omöjliga kan uppfostras som kollektiv utom i mycket liten omfattning. De mödrar som har möjlighet att stanna i hemmet och vårda sina barn gör det också. Instinktivt känner de vikten av detta. Detta är regel, men undantag finns naturligtvis.

Självfallet måste man också ta hänsyn till undantagen, vilket i ett fungerande samhälle betyder daghem av hög kvalitet eftersom varje barn som missar sin uppfostran är ett onödigt nederlag, på samma sätt som att varje patient som dör på grund av läkarslarv eller sjukvårdsanställdas tillkortakommande, inte kan accepteras. Att som patient dö av skabb, som nyligen hänt i ett av socialstyrelsen uppmärksammat fall, kan nog bara hända i Sverige eller i ett u-land. Samma när dialysen stängdes av för någon tid sedan på ett stort västsvenskt sjukhus, för en i övrigt frisk patient.

Detta är Persson-plundringen i sin prydning och det skulle aldrig falla mig in att anklaga socialminister Engqvist. Inte heller jag med min omfattande vetenskapliga och politiska erfarenhet skulle klara det jobbet. Lars Engqvist är inte avundsvärd. Margareta Winberg försöker nu sprida sitt stolliga budskap. Det fick de som lyssnade på norrköpingskonferensen erfara. Låt oss istället använda Sverige som varnande exempel.

Sverige styrs från USA har det sagts mig, de senaste femtio åren, men jag har alltid tvivlat på detta och framhållit palmeismen som destruktivitetens ledsnöre, men Bush-regeringens tvärvändning inom familjepolitiken kanske även kan påverka Sverige. Albert Schweitzer var en gång världens bäst utbildade och utvecklade person. Det visade sig också i hans handlingskraft och handlingsmönster. Han fick också Nobelpriset vilket snarast förhöjde prisets status

om det nu kunde vara möjligt. Han gillade den svenske kungens valspråk: "plikten framför allt". Alberts eget valspråk var "Ehrfurcht vor dem Leben". Gamle kungen och Albert Schweitzer skulle så vitt jag förstår trivts bra ihop.

Alf Enerström

Kompensation till offren?

Under hela Andra världskriget var generalen av artilleriet (från 1944 generalöverste) Alfred Jodl chef för operationsavdelningen i Oberkommando der Wehrmacht, Krigsmaktens Överkommando (OKW). 1942 sändes han av Hitler till Armégrupp A (fältmarskalk List) på Kaukasusfronten på en inspektionsresa för att kontrollera riktigheten av armégruppchefens rapportering, vilken misstroddes av Hitler. Resan blev för Jodl ett misslyckande. Han återvände med beskedet att List, såväl som honom underställda chefer gjorde sitt yttersta, men att trupperna inte längre var i stånd att utföra offensiva uppdrag. Med modern terminologi: Jodls rapport var inte "politiskt korrekt", och om verkligheten inte var politiskt korrekt, gällde det senare. Följaktligen fick Hitler ett fruktansvärt raserianfall. List avskedades och ersattes av generalöverste von Kleist, och Hitler övervägde omsorgsfullt att utbyta Jodl mot Sjätte arméns chef, generalen av pansartrupperna Friedrich Paulus (som lär ha hört ryktas om denna eventuella ommöblering på högsta ort, något som kan ha påverkat hans agerande

i Stalingrad några månader senare). Men som Hitler hade svårt att skiljas från folk som han vant sig vid, var det så en kock som fifflat med speceriräkningarna eller en general som beskrev verkligheten som den var, fick Jodl bli kvar, dock att förhållandet mellan honom och Führern aldrig blev vad det tidigare varit. Jodl anklagades i Nürnberg för krigsförbrytelser och avrättades 1946. Då han, jämte de andra medanklagade, förevisades filmer från koncentrationslägren, sade han att "för detta kommer Tyskland att få lida i hundratals år!" Han verkar bli sannspådd.

Nationalsocialismens folkmord är inte det enda som utförts i modern tid. I kommunismens namn har långt flera människor avrättats, men aldrig att man hör talas om de sovjetiska folkens kollektiva skuld, eller fördömes Stalins med flera bödler för att de inte visat civilkurage (och låtit sig själva avrättas) utan bara "lytt order"! – och lev vidare. De moralister, som är ivrigast att fördöma nazisternas brott, skulle ha ett betydligt trovärdigare patos om de också tog avstånd från kommunismens mördande. Men även folk som hyllat Stalin många år efter det att dennes folkmord avslöjats, är ännu hedrade gäster i TVs soffor. Miljoner dödsoffer misskrediterar knappast kommunismen, och inte en kopek har utbetalats till offrens barn och barnbarn. Frågan, varför mord i kommunismens namn inte är något att tala om, lär förbli obesvarad. Hyckleriet triumferar.

Magnus Cappelin

Glada journalister inbjudna till "fototillfälle" i Israel. Det är inte bara palestinier som ordnar "evenemang" för att pressen ska få bilder som kan få genomslag i opinionen. I Norrköping ordnade i januari

"Nej till EU" en speciell demonstration mot EU för polsk TV. Mindre än tio personer deltog (sju poliser övervakade), men TV-reportage blev det..

Tommy Hansson, ansvarig utgivare för tidskriften *Contra*, har nyligen kommit ut med den politiska thrillern "Skjut Konungen!" (Mälaröbörser Förlag AB). Handlingen kretsar kring de olympiska spelen i Stockholm 1912, under vilka anarkistiska terrorister uppbackade av Tsar-Ryssland planerar mörda Sveriges konung, Gustaf V. Bokens intrig speglar samtida revolutionära ideologier och influenser från olika ondskefulla håll. Nedan följer ett utdrag ur boken samt författarens egna kommentater i intervjuform.

Det kunde ha hänt under Stockholms-OS 1912!

” Man levde som i ett rus, ja jag har ingen bättre liknelse. Det började i Uppsala året innan. Jag, en välartad yngling från den västmanländska landsbygden, befann mig plötsligt mitt ibland de element som anklagades för att vara samhällsomstörtande. Ture Nerman härjade som socialistisk agitator och kolportör, medan själve professor Knut Wicksell i november – samma höst jag inskrevs som recentior vid filosofiska fakulteten – åtalades och dömdes till två månaders fängelse för hädelse. Hans brott var att han vid ett tal i Stockholms Folkets hus hade förnekat jungfrufödseln. Men hemma i Fellingsbro stod far alla söndagar i predikstolen och lade ut det goda evangeliet för allmogen. Som jag förmodar att du nu gör i Arboga.

Det var givetvis i Uppsala jag mötte Marx, i form av ett tummat exemplar av Götreks 'Kommunismens röst'. Kanske var det Per Götreks primitiva tolkning av det Kommunistiska manifestet som gjorde att jag aldrig blev marxist. Ty att som Götrek byta ut den klingande parollen 'Proletärer i alla länder, förena eder' mot 'Folkets röst är Guds röst' framstod för mig närmast som en brottslig gärning.

Det blev alltså anarkismen för mig, men inte i Uppsala utan hemma i Fellingsbro vid de första julferierna. Hjalmar kom på besök och ville visa mig en skrift. Det var medan vi ännu bodde kvar i det mindre prästbostället.

–Nu när du blivit en studerad karl vill jag veta vad du har att säga om det här, sa han och överräckte en volym skriven av ett par författare vars namn jag hört nämnas i Uppsala men inte lagt så noga på minnet.

Jag märkte med en gång att Hjalmar var såld på det här. Han slog otåligt upp inledningen åt mig och pekade för säkerhets skull var jag skulle läsa. Jag gjorde så och lade för alltid dessa fruktansvärda ord på minnet:

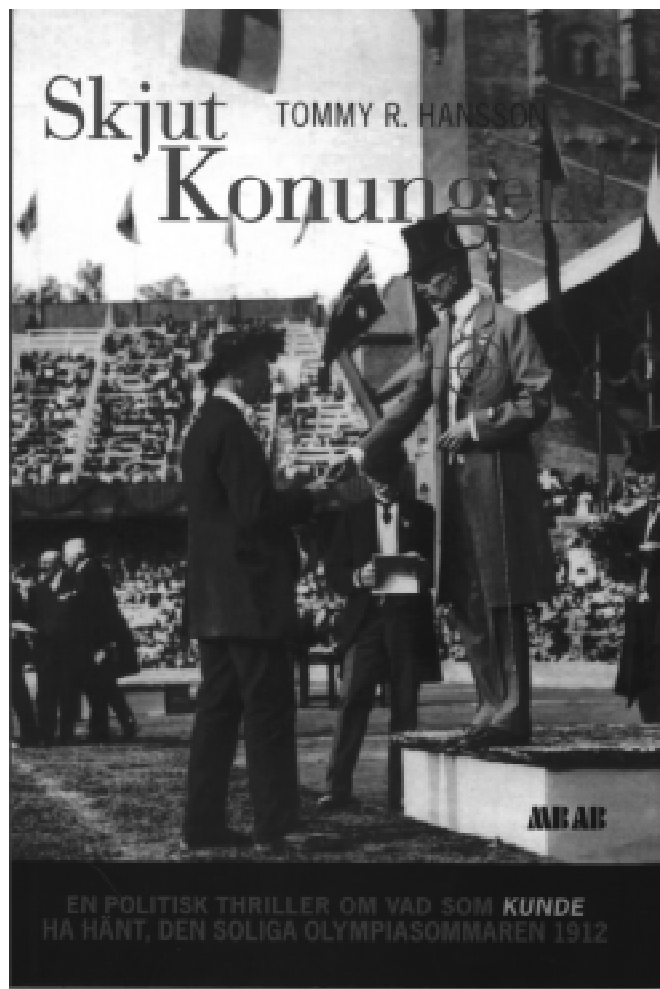
Paragraf 1. Revolutionären är en förtappad människa; han har inga egna intressen, ingen egen uppgift, inga känslor, inga

Konung Gustaf V framträdde bland annat som prisutdelare på Stockholms stadion. Omslagsbilden visar, hur konungen tilldelar trestegssegaren Gustaf "Topzy" Lindblom guldmedaljen.

vanor, inga ägodelar. Han har inte ens ett namn. Han är uppslukad av ett enda, allt överskuggande intresse, en enda lidelse – revolutionen.

Tommy R. Hansson: Skjut Konungen!. Mälaröbörser Förlag AB. ISBN 91-89090-34-9. Contra-pris: 165:- inkl. porto och emballage. Sätt in beloppet på postgiro 85 95 89-4, Stiftelsen Contra så kommer boken på posten!

–Förstår du, Axel? frågade Hjalme, som snart nog hade eldat upp sig till extasens rand i ett vetal över samhällets ondska. Nu vill jag dock inte beskriva mig själv som en

som låter sig svepas med så där utan vidare. Jag sade därför 'ja' och 'jo' och 'jaha' till Hjalme på tillbörliga ställen och bad artigt att få låna boken, 'En revolutionärs katekes' av Michail Bakunin och Sergej Netjajev, över helgen. Men den natten sträckläste jag skriften, hos vilken jag fann en atmosfär, ett oveckligt anslag som jag inte kunde värja mig mot. Ett par dagar senare gick jag över till Hjalme för att lämna igen boken, eftersom jag hade skrivit av de centrala delarna.

–Hur blir man anarkist? frågade jag enkelt. –Axel, sade han och klappade mig på skuldran. Han var märkbart röd men försökte dölja det. En anarkist skulle ju enligt

revolutionärens katekes inte ha några känslor. Vi gick upp på hans kammare, där vi med låga röster ventilerade den nya, strålande framtid som snart skulle öppna sig för mänskligheten.

–Du skall veta att vi har många modiga kamrater i hela världen, sa min vän. I Frankrike har dom bombat skiten ur borgarpaket. Naturligtvis har polisen tagit några och avrättat med giljotin, men det är sådant man får räkna med. 1894 hade en italiensk anarkist ihjäl franska presidenten Carnot. Han skrek ”Leve revolutionen” så att alla kunde höra – fast på italienska förstås, eller på franska, jag vet inte så noga.

Hjalmar Wång fortfor berätta om den saliggörande anarkismen i Spanien, Italien, Schweiz – där de mördat själva kejsarinnan Elisabet av Österrike – Tyskland, Ryssland, ja ända borta i Amerikas förenta stater. Särskilt i tsarens Ryssland hade anarkisternas attentat satt skräck i överheten. 1904 sprängdes inrikesminister Vjateslav von Plehve i tusen bitar, och i början av 1905 var tsar Nikolaj så panikslagen att han beordrade ut sina trupper att öppna eld mot fredliga demonstranter som kom för att be tsaren om en ny författning utanför Vinterpalatset i Sankt Petersburg. ’Blodiga söndagen’ var ett faktum. En månad senare sprängdes tsarens farbror Sergej, generalguvernör i Moskva, i luften av revolutionären Kaljajev. Jag förstod inte hur det kunde komma sig, men Hjalmar var som en levande uppslagsbok när det gällde såna här detaljer.

–Och vet du vad Kaljajev sa till domaren? frågade Hjalmar andlöst och brydde sig inte om att invänta mitt svar innan han fortsatte:

–Jo han sa: ’Vi är två oförsonliga läger. Två världar som stöter samman med fruktansvärd klass. Ni representerar kapitalet och förtrycket, jag är en folkets hämnare.’ Fy fan, Axel. Det här är livet. Död och pina, det är ett förbannat djävla samhälle vi lever i. Men nu är det snart slut med det. Gosse! Du och jag skulle kunna bli något i lag, bara du inte går sta och blir förläst där borta i Uppsala. Skulle vi inte kunna ta och mörda kungen? ”

(Citerat ur ”Skjut Konungen!”, kapitel 1)

Författaren och redaktören Tommy R. Hansson i Torben Gruts Stockholms olympiastadion. (Foto: Johan Grahn)

”Socialismen är uppror mot Gud”

Redaktör Tommy Hansson är ansvarig utgivare för tidskriften *Contra* sedan 1994 och en välkänd konservativ skribent och debattör. Den politiskt-historiska thrillern *Skjut Konungen!* (2000) är hans sjunde bok och tredje spänningsroman med politiskt motiv. Han säger:

–Jag har alltid varit intresserad av deckare och thrillers. Med *Skjut Konungen!* vill jag i populär form påvisa den ondska, som genomsyrade de samhällsomstörtande koncepten från början. Berättelsen kretsar kring studenten Axel Larsson, som tubbas av reaktionära ryska kretsar att mörda kung Gustaf V under de olympiska spelen i Stockholm 1912. Larsson är bekant med revolutionären Hjalmar Wång, som sköt ihjäl general O.L. Beckman i Stockholm i samband med tsarens besök 1909. Larsson och Wång var alltså verkliga personer.

Din bok innehåller några rätt makabra scener som har med satansdyrkande riter i kryptan till Vaksalakyrka att göra. Satansdyrkan och politik – har det verkligen med varandra att göra?

–Knappast i dagens läge, men faktum är att det under slutet av 1800-talet och början av 1900-talet fanns starka sympatier i anarkistiska och allmänt socialistiska kretsar för Lucifer, det vill säga Satan, som

uppfattades som den förste revolutionären genom sitt uppror mot Gud.

Så socialismen är en satanisk rörelse?

–Detta är den totalitärt socialistiska ideologins kärna. Alla riktiga socialister, kommunister och anarkister är övertygade ateister. Karl Marx är väl det mest framträdande exemplet. Michail Bakunin och hans medarbetare Netjajev figurerar marginellt i min roman. Socialismens målsättning är att med mänsklig ingenjörskonst skapa ett himmelrike på jorden och därmed göra uppror mot den yttersta formen av överhet, Gud själv.

Det kalla krigets slut innebär ingen slutpunkt för socialismen och kommunismen, menar Hansson:

–Det finns ett antal kommunistdiktaturer med Kina, Nordkorea och Kuba i spetsen kvar. Den utopiska traditionen fortlever genom exempelvis miljöfanatismen, djurrättsrörelsen och Attac. Den nya utopismens anhängare har ingenting lärt av historien men har dessbättre inga stormaktsresurser till sitt förfogande.

Skjut Konungen! är en politiskt-historisk skildring som inte bara är mycket lärorik. Den får också håret att resa sig på den spänningsälskande läsaren!

Tommy Ullman

(Fortsättning "Läkarna..." från sidan 10)

bli helt förödande för denna tillit som är av stor betydelse för dem som är beroende av vården. I april firade Åke sin 86e födelsedag och var, som vanligt, i allmänhet nöjd med livet. Där kunde historien ha varit slut.

Den 12 september måste emellertid Åke köras med ambulans från sin bostad till Kärnjukhuset i Skövde. Hans venkanyl, som satt i ett blodkärl även mellan dialyserna, hade lossnat. Detta var hans ordinarie dialysdag så han hamnade återigen på samma njuravdelning.

Ett par dagar senare ringde en av sjukhusets yngre läkare, som var under utbildning på njuravdelningen, till Åkes son och meddelade att Åke inte skulle komma ut därifrån levande. Redan samma dag som Åke kom in hade de ansvariga läkarna beslutat att Åke inte skulle ha någon mer dialys. Den unge läkaren lovade att han skulle be någon av de vårdansvariga läkarna att ta kontakt nästa dag.

Ingen läkare hörde av sig eller var anträffbar när sonen ringde till njuravdelningen. Sonen kontaktade då socialstyrelsen som menade att de inte hade laglig möjlighet att lägga sig i en pågående behandling eller blanda sig i vårdbeslut, men uppmanade sonen att omedelbart begära en så kallad "second opinion" vilket innebär att en utomstående specialist gör en oberoende beömning. När njurdialys avbryts helt så försämras tillståndet snabbt. Inom en vecka tappar patienten medvetandet och efter ytterligare några dagar avlider patienten. Dagarna före dödsögonblicket är vanligen förenat med intensiv klåda över hela kroppen samt svåra kramper på grund av urinförgiftning.

Ingen av de ansvariga läkarna kontaktade någon anhörig, och eftersom Åke då hade varit utan dialys i flera dagar så faxade sonen in en begäran om en "second

Vilka rättigheter har egentligen gamla på väg mot livets slutskede i den svenska sjukvården, som till så stor del styrs av relativistiska värderingar?

opinion" å alla anhörigas vägnar. Avdelningsläkaren svarade per brev att han själv, trots han var vårdansvarig läkare, inte kunde begära en "second opinion" och att sonen i så fall fick vända sig till landstingets jurist.

Blev ingen dialys

Efter den uteblivna dialysen kunde läkarna snart konstatera att Åke blev allt sämre, och efter en vecka var han inte längre kontaktbar. I telefonsamtal med sonen säger ansvarig läkare att det inte förelåg några medicinska hinder för fortsatt dialys men menade att det inte längre var någon mening med att försöka återuppta behandlingen, eftersom Åke ändå inte kunde meddela sig med omgivningen.

När sonen kom på besök kunde han mycket väl prata med sin pappa, som dock var allvarligt försvagad av den uteblivna dialysen. Åke var mycket orolig för vad som höll på att hända och en av de saker han frågade sin son om var varför han inte fick någon dialys. Åke berättade att när

han försökte fråga läkarna och annan personal så var det ingen som förstod honom för när han blev hämtad av ambulansen så hade tandprotesen i hastigheten blivit kvar hemma...

Ingen läkare var tillgänglig och sonen fick då prata med avdelningssköterskan, som dock uppgav att hon inte fick diskutera vårdbeslut och eventuell dialys utan endast kunde hänvisa till de ansvariga läkarna. Hon lovade i alla fall att leta rätt på Åkes tandprotes så han åtminstone skulle kunna göra sig förstådd.

Det blev aldrig någon dialys. Åke avled strax därefter, den 20 september. Tack vare en gammal begravningsförsäkring så hade Åke precis pengar kvar så det räckte till att betala för begravningen. Men han slapp betala för prästen och organisten. Det gjorde staten.

PS: Tandprotesen återfanns sedan hemma i badrummet i Åkes bostad.
På grund av sekretessen inom sjukvården kan vi ej återge sjukhusets synpunkter. Artikeln bygger på sonens redogörelse.

Imsens kamp mot bögerieländet

En av de mest frispråkiga kritikerna av den radikala projektet att vinna godkännande för den homosexuella livsstilen var Arne Imsen, den välkände och kontroversielle Maranata-pastorn. Redan 1982 publicerade Imsen skriften *Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian!* (48 sidor) som nytryckts efter författarens död för nå-

got år sedan.

Enligt Imsen vittnar riksdagens erkännande av homosexuell samlevnad "om en inkompetens utan historiskt motstycke" och om en medveten eller omedveten strävan efter "kaotiska revolter och anarki". Imsen menar att den homosexuella rörelsen "är farligare än knark för den mentala hälsan och den sociala ordningen" och manar till kamp mot bögerieländet.

Imsen framför utan tvivel ord och

inga visor. Hans snärtigt skrivna, lättlästa och informativa lilla skrift är välbehövlig litteratur för envar som behöver styrkas inför bögpropagandans stormanlopp mot grundläggande kristna och civilisatoriska värden och vanlig anständighet.

Tommy Hansson

Finn Arne Imsen: Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian! 48 sidor. BMC-förlag, Box 201 34, 161 02 Bromma.

BOK-NYTT

Frigör familjen

Så heter en bok skriven av Ingegerd Troedsson, bland annat talman i riksdagen från 1991 till 1994. Hon har sedan 1960-talet ägnat sig åt skatte- och familjepolitiska frågor och författat en rad av moderaternas familjepolitiska motioner. Och hon har suttit i rader av parlamentariska utredningar på familjepolitikens område och väl känt närmast glödande vrede över hur de beslutande behandlat familjerna.

Genom hela verket löper en stark tråd av närmast kokande ursinne från första sidan till den 138e och sista. Så här börjar hon: Inget annat västerland har försatt sina barnfamiljer i en sådan beroendeställning gentemot det allmänna som Sverige. Många barnfamiljer, skriver hon, beskattas trots hyggliga inkomster till en nivå vid eller till och med under socialbidragsnivån. Lön- eller hushållsinkomst blir därigenom en ofta dålig mätare på "vanliga" barnfamiljers ekonomiska standard.

Möjligheten att nå en skälig levnadsnivå påverkas alltmer av beslut i stat och kommun. Detta är förvisso motiverat när det gäller familjer utan möjlighet att själva klara sin försörjning. Men inte för alla dem där en övertung beskattning är det stora problemet.

Troedsson fortsätter: Särskilt allvarligt är att stöd och bidrag mindre utformas för att underlätta där det bäst behövs, utan desto mer för att styra familjerna i "politiskt korrekt" riktning. Runt 80 procent av stödet till småbarnsfamiljer har redan en starkt styrande utformning. Maxtaxan, liksom en föreslagen andra pappamånad, skulle

till höga kostnader förstärka detta.

Barnen tillåts bli ofrivilliga ambassadörer för ett nivelleringsstänkande där det kända sambandet mellan harmoni hos föräldrarna och harmoni hos barnen förträngs.

Troedsson noterar vidare: Den tyska författningsdomstolen slog för något år sedan fast att barnfamiljerna där får för lite pengar av staten. En motsvarande svensk domstol skulle säkerligen med skärpa brännmärka behandlingen av de familjer som själva tar hand om eller ordnar för sina små barn eller har flera barn att försörja.

Målet sägs vara att göra Sverige till världens barnvänligaste land, ett land där – i motsats till nu – tillräckligt många barn skall födas. Skall detta bli möjligt krävs en genomgripande attitydförändring gentemot barnfamiljerna.

Författarinnan noterar: Ett långt politiskt liv har lärt mig att åtgärder som, i strid med valfrihet och marknad, gynnar vissa alternativ på andras bekostnad nästan alltid motverkar sitt syfte. För familjens del gäller det därför att arbeta med föräldrarnas egna önskemål och ansvarstagande, inte mot dessa.

Astrid Lindgren skrev på sin tid att hon hade en skatt på drygt 100 procent. Och en av de stora i landet noterade att på en inkomst av 78 miljoner hade han att betala hela summan och ytterligare tre miljoner i skatt. Ingegerd Troedsson noterar att barnfamiljer i vissa fall betalat 100 procent skatt på vad man skaffat sig med egna insatser.

100 procent – borde inte detta vara kriminellt?

*Evald Olsson
Ingegerd Troedsson: Frigör familjen. Timbro/Centrum för välfärd efter välfärdsstaten. 138 sidor.*

Den nya ekonomien

Onekligen lever vi i förändringens tid, men ibland, när vi känner hur beprövade erfarenheter försvinner ut i dimmorna behöver vi nog ändå fundera över hur mycket av det nya som kanske har hänt förr och hur mycket av det gamla som faktiskt lever kvar i högönskelig välmåga. "Ingenting är nytt under solen" står det i Bibeln. Sådana tankar förefaller emellertid helt främmande för den här bokens författare.

Framställningen vimlar av trosvisa teser av typen "den industriella ekonomien lydde lagen om minskande avkastning; i nätverksekonomierna råder lagen om ökande avkastning." Inte nog med att de gamla ekonomiska självklarheterna – enligt författaren – har avskaffats, även geografien är satt ur stridbart skick i cyberrymden. För att nu inte tala om juristernas petiga lagstiftningsarbete och än mer deras småskurna lagvrängerier, som helt och hållet ersätts av det spontant marknadsmässiga regelskapandet i den datatekniska utvecklingen.

Nog låter det helknasigt så det förslår, men det är bara enstaka exempel på de grodor som hoppar omkring fritt i textmassan. Vissa invändningar må tillåtas en gammaldags ekonom som präglades av den så kallade Stockholmsskolan och den på 1960-talet nära nog allenaordande keynesianismen. Först och främst tycker man sig ha hört det förr, det här snacket om konjunkturcyklernas avskaffande, den ständiga och oavbrutna tillväxten och ersättandet av "knapphetens kalla stjärna" med "överflödets klara solsken". Ödet ville emellertid, att den nyss så framgångsrika Framtidsfabriken skulle råka i svårigheter just år 2000, liksom en hel rad andra företag i den branschen. På hösten 2000, när

denna recension förbereddes, varslade bland andra Framfab om personalinskränkningar. Ingalunda tycks det vara svårt för energiska dataexperter att få jobb, och sanna mina ord, samtliga anställda på företagets Västeråskontor fick omgående nya anställningar på ABB, ett känt företag väl förankrat i den "gamla" ekonomien med under åren väl dokumenterad förmåga att kunna tillägna sig ny teknik och nya organisationsformer.

Här kommer vi till problemets själva kärnpunkt. Datatekniken har "bara" tillfört ekonomien ett nytt sätt att organisera åtskilligt av det arbete som görs för att tillfredsställa konsumenternas behov. Men det innebär även att datorn inte får bli ett självändamål, än mindre får den tillåtas bli ett mål i sig, som allting annat blir både underordnat och underdånigt. Slutmålet för all förnuftig ekonomisk verksamhet är och förblir konsumtion av de varor och tjänster som en person vid sina sinnens fulla bruk är villig att betala för, utan att vara utsatt för tvångsåtgärder av något slag.

Vad beträffar "geografiens död" eller i klartext det minskande avståndsberoendet – för nätverkskommunikation, märk väl, men ingalunda för transporterna av skrymmande produkter – hänger det givetvis ihop med den moderna elektronikens blixtsnabba utnyttjande av "realtiden" – en knapptryckning i London får ju praktiskt taget sekundsnabb effekt i Tokyo. Detta förutsätter givetvis att både avsändare och mottagare är i full verksamhet dygnet runt, antingen på så sätt, att ingendera behöver sova eller att deras respektive företag kan tillämpa någon form av skiftarbete 24 timmar per dygn, vilket kanske kan medföra vissa icke helt obetydliga kostnader. Allt nog, denna lilla olägenhet har föranlett den nya regimen i Hongkong att erbjuda sig att bli

centrum för de östasiatiska bankernas "real-time gross settlements" (RTGS). Vad som döljer sig bakom allt detta är att flertalet valutaväxlingar inom regionen äger rum mellan en lokal valuta och USA-dollar. Det betyder i klartext, att inom regionen den lokala banken kan tvingas vänta åtskilliga värdefulla timmar med att fullfölja rätt många transaktioner innan den amerikanska banken väl öppnar. Hongkongs erbjudande innebär att sådana transaktioner verkligen kan genomföras omgående. Ur strikt ekonomisk synvinkel vore givetvis ett dylikt arrangemang idealiskt, men invändningarna är självklart oräkneliga, främst av politisk karaktär. Det finns ju fler finansiella centra i regionen med likartade ambitioner och Hongkong är ju numera en alltmer integrerad del av det stora och mäktiga Kina (Economist 25/11 2000)

Vad beträffar konflikten mellan lagstiftning och marknadskrafter kan vi särskilt uppmärksamma den franska statens kamp mot det amerikanska internetföretaget Yahoo, vars kunder auktionerat ut bland annat nazi-souvenirer, något som är straffbart i Frankrike. Rent praktiskt juridiskt kompliceras det hela genom att den franska staten vunnit inför franska domstolar, men sannolikt skulle förlora inför amerikanska, dels av att företaget hävdar, att det är tekniskt omöjligt att utesluta en viss begränsad nätanvändare från att ta del av sortimentet. Det argumentet förefaller ihålligt, eftersom de tekniska möjligheterna faktiskt är tillgängliga – men de kostar pengar att använda. Om nämligen inte konsumenterna själva skall betala – det skulle ju strida mot ambitionen med tjänsterna skall vara "gratis" – så måste ju någon annan göra det, exempelvis

annonsörer eller aktieägare, som ständigt är beredda att tillskjuta friskt kapital i förhoppning om framtida vinster. Dessutom brukar det heta, att inget spärrsystem är säkert mot hackers, lika litet som det finns några helt inbrottsäkra dörrlås, därvid uppstår ju osökt den intressanta frågan vad vi överhuvudtaget skall med säkerhetssystem till, men det är ju en helt annan historia. I själva verket skriker hela problemet efter internationell lagstiftning, och en sådan är ju i själva verket på väg, i varje för EUs del, en överenskommelse kallad Brysselkonventionen, som väntas bli antagen kring årsskiftet 2001/02. Den går ut på att europeiska konsumenter skall få rätt att stämna vilken som helst site inför lokala domstolar. Då kommer vi hur som helst tillbaka till gammaldags regler som gäller i den verkliga världen. Nåja, framtiden får utvisa vem som

skall rätta sig efter vem.

Sammanfattningsvis kan sägas att den här boken med all sin hurtfriska trosvissnet är ett praktexempel på hur sant det gamla talesättet är, att ingenting är så svårt att spå om som framtiden. En blygsam gissning må väl ändå tillåtas: datatekniken har självklart kommit inte för att stanna utan för att vidareutvecklas. Den turbulens som vi just nu upplever med rensning i den vildvuxna rabatten är ett nödvändigt stålbad, eftersom vi tycks behöva en andhämtningsspaus och tänka igenom hur den nya tekniken skall användas på förnuftigast möjliga sätt.

Birger Larsson

Den nya ekonomien. 10 strategier för en uppkopplad värld. Kevin Kelly, Timbro. ISBN 91-7566-418-6.

CONTRA

1 1976...

1975 var det mest socialistiska året i svensk historia, enligt Contras sammanställning. Andelen industrisysselsatta som arbetade i av staten ägda företag ökade från 4,8 till 5,8 procent. Det var framförallt statens övertagande av Eriksbergs Varv (numera i konkurs) och Pripps Bryggerier (numera ägt av börsnoterade norska Orkla) som förklarade ökningen. I en förteckning fanns cirka 130 statsägda företag, många idag nedlagda, andra delar i stora internationella börsnoterade koncerner. Men det statliga inflytande räckte inte och den socialdemokratiska partikongressen beslutade att läkemedelsindustrin skulle sammanföras i samhällets regi. Lyckliga aktieägare

i Pharmacia och AstraZeneca, liksom tiotusentals anställda i läkemedelsindustrin, är idag tacksamma för att så aldrig blev fallet. Contra noterade för övrigt att partikongressen fick ett entusiastiskt hälsningstelegram från rumänska kommunistpartiets centralkommitté, ett telegram som lades till protokollet.

Det var inte bara inom industrin som staten flyttade fram sina positioner. En annan artikel behandlade hur skolväsendet monopoliserades och de få kvarvarande "privatskolorna" (det som kallas "friskolor" idag) tvingades att lägga ner. År 1976 fanns bara ett par skolor kvar som inte var ägda av stat eller kommun. Detta sattes av Contra i relation till

de internationella konventioner om mänskliga rättigheter som Sverige undertecknat, men framställt reservationer mot vad avsåg anslutningen till de avsnitt som handlade om skolan.

Contra tog också upp förhållandet att Sverige varje år skickade tillbaka hundratals flyktingar till säkra fängelsestraff i det kommunistiska Östeuropa.

En artikel behandlade KGBs verksamhet i Sverige med uppgifter om sovjetiska institutioner och namn på ett flertal ambassadanställda som i själva verket arbetat för KGB. Svenska staten använde silkesvantarna för KGB-agenterna och hårdhandskarna för flyktingarna från de kommunistiska diktaturena...

...för tjugofem år sedan